

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 16. února
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Dovolil bych si poznamenat, že bohužel i zde v Austrálii, fůru věcí nedozvíte, noviny ani TV ani rádio to neřeknou ani nenapíší. Možná, že jim to vláda dokonce i zakázala. Třeba, že přijede dalších 26 tisíc radikálních Afgánských muslimů, a že půjdou po příjezdu rovnou do připravených domků a bytů a dostanou podporu neb nebudou muset pracovat, už jen proto, že neumí anglicky a také, že pro křesťany a židy ani pracovat nesmí.

Třeba, že supermarkety pomalu přestanou prodávat výrobky z vepřového masa. V Austrálii je už přes 3000 muslimských organizací, která jsou podporovány vládou, a kteří si stěžují na to, že je uráží v autobusech nejen psi kteří vodí slepce, ale i vepřové v supermarketech. Napřed budou výrobky z prasat tiše přesunuty z delikatesen pultů do regálů, kde budou jen šunka i slanina a párky a už jen předem zabalené a posléze potichu zmizí úplně. Protože se vždy najde vtipálek, který pohodí slaninu do halal regálu, jen proto, aby pak byl stíhán / hledán policií a pak dostal 20 let tvrdého žaláře. Už teď se přestává prodávat vepřové sádlo (alias Lard), Coles, Woolworthu i v Iga ho marně sháním..

Náhodně jsem se dnes, 25. února, dověděl, že vláda odmítla dát informace rádiu 2GB o finančních podporách, které dělnická vláda NSW rozdala / darovala muslimským organizacím, které otevřeně podporují oba muslimské nemocniční zřízence z nemocnice v Bankstownu a které souhlasí s protižidovskými akcemi a patrně je i sami organizují a nebo podporují.

Dobří lidé, odběratelé, prosím, pokuste se najít nové čtenáře, kteří by si předplatili tyto Noviny. Každý nový odběratel, může vyhrát první cenu v lotu.

Imbecilizace češtiny díl 2.

Benjamin Kuras
Když mluvíme a píšeme zmateně, budeme zmateně myslet, a tedy i zmateně jednat. Opačně nahlíženo, když zmateně jednáme, příčinou může být zmateně myšlení, a příčinou toho zase zmatené psaní a mluvení.

Kořenem všeho je mentální lenost provázená ignorantskou arogancí. Ta češtinu ovládla komunistickou revolucí, která leccos obrátila vzhůru nohama. Jak se to projevilo v jazyce, dokumentuje třeba tato anekdota, hojně vyprávěná v letech 50. minulého století.

Pracovní rozhovor stavebních dělníků:

*„Pane profesore, můžete mně prosím podat další cihlu?“
„Samozřejmě, pane doktore, zde máte, už i s nátěrem malty.“
Do toho zaslechnuto z okna kanceláře ředitelství stavby:
„Ty, Franto, jaký I se píše ve slově cement?“*

Jak se mluví?

Nově vládnoucí třída tehdy provedla v mnoha oborech hodně reforem. Mnohé z nich se nám po návratu k demokracii podařilo opět „odreformovat“ do stavu původního. Reformy provedené tehdejší vládnoucí třídou na jazyce jsme odreformovat opomněli a naše letargická setrvačnost jim dovolila pokračovat a řídit dál. Smířili jsme se s tím, že „jazyk se vyvíjí a forma spisovná ustupuje formě mluvené“, a „Ústav pro jazyk český změny nevytváří, nýbrž jen zaznamenává, podle toho, jak se mluví.“ Zapomnělo se na jednu důležitou otázku: Jak mluví kdo a kde? Odpověď na ni by byla tato: Spisovná čeština ustupovala ne nějaké „mluvené češtině“, nýbrž jednomu velmi konkrétnímu nářečí nepříliš vzdělané pražské dělnické třídy alias proletariátu. Díky stranickým tajemníkům, prostřednictvím veřejnoprávních médií, a následkem gramatické lenosti přízpusobivé pražské třídy vzdělanecké se nevzdělanecké pražské nářečí povýšilo na onu domnělou „mluvenou češtinu.“ Čím větší intelektuál, tím žižkováčtější. Spisovnou češtinou už dnes mluví leda Miloš Zeman, tak pryč od ní, co

nejdál. Proto dnes rovnou do pražského nářečí přeskakují i kdysi spisovněji mluvící moravské náplavy, bez nichž by se pražská mluva dávno redukovala na sérii skřeků.

Jazyk pragocentrismu

Stranickými tajemníky krmený arogantní pragocentrismus se projevoval i v takovýchto příkazech: V době, kdy ještě každý Olomoučák věděl, že se narodil v Olomócu nebo přistěhoval do Olomóca, měl kdosi v centrále české jazykovědy tu chupe nařídit, že Olomouc bude rodu ženského a rod mužský bude „chybné, v nářečí“. Dnes je z toho polovina Olomoučáků tak zpitomělá, že se zdraví „naschle“.

Jen díky totalitním reformám mohl být uzákoněn takový gramatický paskvil, jakým je „scházení ze schodů“ a „sesednutí z kola“, třebaže mimopražská mluvená čeština pořád ještě tehdy slyšitelně scházela se schodů a vycházela ze záchodu. Prý se to navíc muselo uzpůsobit jakýmsi rozdílem mezi 2. a 7. pádem, vysvětlují jazykoví odborníci. K tomu tedy otázka: mluvíme s cílem vejít se do nějakého pádu, nebo být srozumitelní?

Chceme podat tu krabici ze skříně, která je na skříně nebo ve skříně? S kola dolů versus z kola ven bývala gramatická přesnost podobná stejně jednoduché matematické rovnici $2+2=4$. My jsme ji nahradili chybnou $2+2=5$. A tu jsme si nejen povolili, ale tu správnou jsme zakázali. Podobně třeba: Kdo proboha přišel na to, že odvozeniny slova „bude“ jsou „zbyde“ a „přibude“, zatímco matematicky správné „zbude“ a „přibude“ budou „zastaralé“ – jen proto, že to tak vyslovoval někdo na pomezí Žižkova a Strašnic?

A co z hlediska srozumitelnosti říkáte tomuto (nalezeno v současné žurnalistice):

Tyto názory se odráží v jeho činech. A tomuto:

Útoky na izraelské fanoušky v Amsterdamu odrážejí protiizraelskou náladu.

Ponechme stranou to, že třetí osobu slovesného plurálu už nám taky brzo zakážou, protože naši novináři všechno ví a všechno umí, a hlavně všechno smí. Ale že se něco odráží „v“? Odrážet se přece něco může gramaticky (matematicky) jen „od“, jako že $2+2=4$. Když je to „v“, tak to tam vězí a nikam se neodráží. A v tom Amsterdamu byla nějaká

protiizraelská nálada, kterou ty útoky odrazily? Kam se odrazila?

Anglicismy

Tohle odrážení v něčem a odrazy něčeho se českou novinářinou šíří jako virová epidemie. Nebylo to spíš tak, že ty útoky byly té nálady projevem? A že ona se nikam neodrazila, nýbrž hezkou chvíli na místě řádila? Vám to odrážení neskřípe? A že stejně tak se ty čísi názory v jeho činech projeví? Že tedy ty činy byly těch názorů projevem a ne odrazem?

Ale ano, víme, jak ten nesmysl vznikl. Zase je to odfláknutý překlad z angličtiny, podpořený tvrzením českého slovníku, že „odraz“ je anglické „reflection“. Akorát že ten slovník je vůl. Když nakouknete do anglické lexikologie pro definici slova „reflection“, dozvíte se, že je to „*the image of something in a mirror or on any reflective surface*“. A „image“, jak dnes ví i každý neangličtinář, není odraz, nýbrž obraz. A že tedy názor se v činu neodráží, nýbrž obráží, nebo ten čin obráží onen názor. Je jeho obrazem, zobrazením, zviditelněním, projevem. Nikam ho neodráží. Kdyby ho odrážel, tak by někam odletěl a nebyl. Jenže česká lingvistika vám bude tvrdit, že to obrázení je zastaralé.

To odrážení, mimochodem, je anglicky *deflection*, definované jako „*a change of direction after hitting something*“. Čili změna směru po zasažení něčeho, naražení na něco. Jestli vám ty reformy stranických tajemníků a jejich pokračovatelů taky skřípou, nemusíme si je nechat donekonečna líbit. Můžeme zahájit vzpouru, která bude obrážet naše naštvání, vystoupí z anonymity a sestoupí s výšin lhovosti. Návrat k matematické logice gramatiky, podobný návratu z totality do demokracie. Třeba tím ještě zastavíme zpětný návrat do totality. Dávat najevo, že jsme nepadli s višně. A jestli nám to nějaký editor opraví na z, protestovat a vyhrožovat, třeba i násilím. Bude-li nás dost, budou nám to muset opět povolit. Tak jako museli opět zprivatizovat Škodovku a Plzeňský pivovar. Uvidíme, kdo s koho a s jakou se kdo potáže, s koho stáhnou kůži a kdo vyletí z kůže, neboť jestli ze zbabělosti nesejdeme s cesty, bude každý z nás z křemene, a tak dál, jak praví básník.

Pondělí 10. března

Fico navrhuje, aby se EK vložila do rumunských voleb USA ruší 83 % programů agentury USAID Němečtí Zelení bojkotují posílení obrany státu Prezident Pavel soudí, že spojenectví s USA zůstává prioritou A Hurá, Česko nemá spory s Mongolskem, zjišťuje prezident A Epidemie chřipky v Česku slábne Premiér Fiala chystá schůzku s opozicí o bezpečnosti Ministr průmyslu Vlček jedná v USA s Trumpovou vládou U nás hezké pondělí, ale odpo se zatáhlo

Úterý 11. března**USA obnovily vojenskou pomoc Ukrajině**

Náčelníci genštábů „koalice ochotných“ jednají v Paříži V Džiddě jednají Američané s Ukrajinci o ukončení války Ukrajina podnikla dronový útok na Rusko Filipinská policie zatkla exúřezidenta Duterteho a vydá ho do Haagu Babiš a Okamura odmítají s Fialou jednat o obraně Prezident Pavel schválil status státního placeného umělce A První ze čtyř protiletectvých izraelských baterií pro českou armádu je hotova U nás moc hezké předjarní počasí, i se sluníčkem

Středa 12. března

Bosna chce zavřít vůdce bosenských Srbů Dodika A ČR poslala 150 vojáků do Bosny Trump doufá, že Putin přijme návrh na příměří Ukrajinci se stahují z města Sudža v Kurské oblasti Rada České televize udělila řediteli ČT Janu Součkovi výtku A Česko jedná s Německem o odmítání migrantů na hranicích Obrana prodloužila smlouvu o servisu obrněných vozů Pandur A Centrála proti organizovanému zločinu pátrá po zmizelém soudci Kafkovi U nás nejdřív hezky, pak se zatáhlo a večer trochu přšelo

Čtvrtek 13. března**Putin odmítl navrhované příměří na Ukrajině**

Rusové dobyli město Sudža v Kurské oblasti Maďarsko zablokovalo prodloužení sankcí proti Rusku Rozpočtová rada objevila miliardové díry v chystaném rozpočtu A Ministr financí Stanjura vymyslel přílepek, aby se mohly navyšovat výdaje na zbrojení Ústavní soud rozhodl, že se Babiš musí omluvit Kalouskovi za pomluvu A Min vnitřní Rakušan souhlasí s odvoláním ředitele pražského magistrátu Kubelky Policie vyšetřuje uplácení europoslanců firmou Huawei U nás celý den přšelo a dokonce sněžilo

Pátek 14. března

V europarlamentu pokračuje korupční aféra čínské firmy Huawei A Kyjev popírá, že jeho vojáci v Kurské oblasti jsou obklíčeni Mark Carney se stal novým premiérem Kanady Bundestag se shodl na schválení dluhu na zbrojení Sněmovna neschválila zákaz tlumičů na pistole ANO vyloučilo z hnutí pana Suchánka, který ztratil pistoli na parlamentním záchodě A Pr. Fiala vyloučil, že by se přijala vyhláška o šmírování čtenářů webu Pražský primátor Svoboda řekl, že šéf magistrátu Kubelka bude odvolaný U nás pošmourný chladný den, přšelo jen málo

Víkend 15. – 16. března**Trump zarazil financování Svobodné Evropy**

Evropská unie věnuje 4,7 miliardy eur problematické JAR Ukrajinci se stáhli z ruské Sudži Lipavský je pro vstup Ukrajiny do NATO Schillerová nazvala Petra Fialu parchantem Ministryně Černochova nesouhlasí s ústupky jako cenou za příměří A Hnutí ANO mírně klesla podpora, do sněmovny by se dostalo sedm subjektů Koalice ochotných chce poslat 10 tisíc mužů na Ukrajinu U nás hezká sobota a luxusní slunečná neděle

Pondělí 17. března

Slovensko nepodpoří případné sankce EU proti Maďarsku A Bývalý gruzínský prezident Sakašvili dostal dalších 4,5 let vězení Trump má v úterý mluvit s Putinem o příměří Premiéra Fialu vypískalo na FSS v Brně asi 30 pokrokových studentů. Chorvatská policie lapla uprchlého českého soudce Kafku A Advokát Voříšek požádal Ústavní soud, aby zrušil jmenování Lenky Bradáčové nejvyšší státní zástupkyní protože nejvyššího státního zástupce by tak podle Voříška mohl dělat reprezentant jiné právní profese například i on sám. Ministr Vlček opatrně kritizoval akční plán EU pro energetiku A Na Sněžce zuřil orkán U nás ráno sněžilo, postupně se mraky trhaly a odpoledne bylo hezky

Úterý 18. března**Trump jednal po telefonu s Putinem**

Izrael pokračuje v ofenzívě v Gaze Bundestag schválil zadlužení na děla a větrníky Dva astronauti se po neplánovaném pobytu vracejí na Zemi A Americký federální soud dospěl k závěru, že rozpuštění americké agentury pro mezinárodní rozvoj (USAID) „pravděpodobně“ porušilo americkou ústavu. Babiš pokračuje v polemice s Fialou o obraně Dohledový úřad nebude řešit urážlivý plakát ANO Hřebčín v Napajedlech bude národní kulturní památka Ševčík rezignoval z funkce prodávána na VŠE U nás chladno, ale sluníčko celý den

Středa 19. března

Trump chce pomoci Ukrajině posílit protivzdušnou obranu A Ukrajina a Rusko si předali 175 zajatců Evropská komise zveřejnila projekt obrny do roku 2030 Maďarsko zakázalo „pochody hrdosti“ homosexuálů Senát schválil navýšení náborového příspěvku do armády A Ministryně Černochova nepokládá za reálnou obnovu prezenční služby Jen tři lídři ODS jsou proti společné kandidatuře SPOLU Senátorka Kovářová si troufla říct, že se nebojí Putina U nás krásný slunečný den

Čtvrtek 20. března

Trump chce zrušit ministerstvo školství EU vyzvala k příměří v Gaze Ukrajina zasáhla letiště ruských bombardérů Odvetná cla proti USA jsou odložena Greenpeace musí zaplatit 650 milionů dolarů za blokádu ropovodu A Prezident Pavel navštívil Oděsu Bankám vzrostl zisk o 17,7 mld Vědci zjistili, že se moc chlastá U nás krásný slunný den

Pátek 21. března

Američané začnou vyrábět stíhačku šesté generace F-47 Zkolabované letiště Heathrow ovlivnilo dopravu v celé Evropě A Německé ministerstvo obrany popřelo, že chystalo krizovou schůzku kvůli F-35 Soud nařídil v USA obrovskou pokutu Greenpeace SPD se spojí se Svobodnými, Trikolorou a PRO Jan Zahradil odchází z ODS A Hnutí ANO napadlo důchodovou reformu u Ústavního soudu Na českých dálnicích instalují varovný systém U nás krásný bezvýhradně slunný den

Víkend 22. března – 23. března

USA a Ukrajina jednají v Rijádu o možnosti příměří Uvězněný starosta Istanbulu vyzývá k demonstracím Na Malé Fatře se muž ubránil sekýrkou před medvědicí Papeže Františka propustili z nemocnice Popularita ANO mírně klesla, pořád ale vede o parník Senátorka Šípková zvolená za Piráty odchází od Pirátů Vít Rakušan podporuje českou účast v mírových sborech na Ukrajině A Sněmovna se chystá omezit prodej energetických potravin U nás sobota slunečná, v neděli přšelo

Co se jeden nedoví, a to je prosím profesorka na universitě a zasedá v Bruselu. Europoslankyně Danuše Nerudová (za STAN) v nedělních Otázkách Václava Moravce ve vyhrocené diskusi s poslancem Jaroslavem Foldynou (SPD) prohlásila, že Československo osvobodili Američané. Vydavatel si dovoluje podotknout, že milostivá paní Nerudovic má zajisté pravdu, že je však nutno doplnit, že mnoho Američanů osvobozovalo ČSR v ruských uniformách.

Ramadán a Islám

"Islamizace postupuje i v dříve odolnější Itálii. Dvě sedmnáctileté muslimky zmlátily tento týden v příměstském autobuse jedoucím ze severoitalské Cremony na předměstí Spinadesco stejně starou Italku, která jedla sendvič. Muslimkám se nelíbilo, že se dívka stravovala během dne v období ramadán. Když byl řidič cestujícími upozorněn na incident, zastavil, ale muslimky se vrhly i na něj, dostal ránu do břicha, poškrábaly ho a rozbily mu brýle, píší italská média, například deník Corriere dala Sera. Podle poslankyně Silvie Sardoneové se Itálie ocitá v "totálním deliriu.""

Protiproud: Německý okresní soud ve Verdenu v květnu 2024 odsoudil političku AfD (Alternativa pro Německo) Marie-Thérèse Kaiser za podněcování k nenávisti. V roce 2021 se na sociální síti vyjádřila k rozhodnutí starosty Hamburku přivítat afghánské imigranty a citovala statistiky o zapojení afghánských mužů do skupinových znásilnění v Německu. Soud rozhodl, že svými výroky porušila "lidskou důstojnost" afghánských imigrantů jako skupiny, a uložil jí pokutu přes 6000 eur. Soud platnost jí citovaných statistik nezpochybil. Neodsoudil ji tedy za šíření "nepravdivých informací", ale za to, že napsala pravdu.

V červenci 2024 soud v Hamburku poslal do vězení dvacetiletou Maju R. za to že na sociální síti nazvala muže, jenž se podílel na skupinovém znásilnění patnáctileté dívky, "hnusným prasákem". Pobouřilo ji to, že násilník dostal za svůj čin jen podmínku. "Hnusný prasák" je na svobodě, Maja je ve vězení. V Birminghamu policie 6. května 2022 zatkla a pokutovala Isabel Vaughan-Spruce za to, že se tiše modlila v "ochranné zóně" potratové kliniky. Podle "zákona o policii, trestných činech, ukládání trestů a soudech z roku 2022" (Police, Crime, Sentencing and Courts Act 2022) jsou v takových zónách zakázány protesty, včetně tiché modlitby, která se považuje za "zastrašující". Pokud ve Velké Británii bydlíte u potratové kliniky, tak se nesmíte modlit ani ve vlastním domě.

V Evropě roku 2025 vám policie může uprostřed noci zaklepat na dveře kvůli příspěvku na Facebooku, platformě X, nebo i kvůli tiché modlitbě. Svoboda projevu v Evropě vymírá. **Vydavatel** podotýká, že i v Austrálii začínají být islámské organizace velice silné, neb si stěžují že v době ramadán by se měli zastavit zkoušky na školách, neb muslimští studenti tím trpí. Uvažuje se, že by se mělo zakázat VŠEM o ramadán u jíst.

Rádio Svobodná Evropa/Rádio Svoboda (RFE/RL) zažalovalo Agenturu Spojených států pro globální média (USAGM) kvůli chystanému ukončení financování v Praze sídlící rozhlasové stanice. RFE/RL o tom ČTK informovalo v tiskové zprávě. Rádio je přesvědčené, že nemůže přijít o peníze, které pro něj vyčlenil Kongres, protože by to porušilo federální zákony, a to včetně americké ústavy. Pan Hampl podotknul: *Pracovníkům Svobodné Evropy hrozí něco horšího než vězení nebo smrt. Hrozí jim nutnost pracovat!*

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Ilona a Victor Vosoba - \$105.00

Lea a Milan Bařtipán - \$25.00

Je slunečný jarní den 22. března 1945, čas oběda. V tom se v Kralupech nad Vltavou rozezná varovné sirény a nedlouho poté se na obloze objeví bombardéry.... **České Drážd'any. Americké bombardéry téměř vymazaly Kralupy z mapy** Novinky cz 24.3.2025

Slovenské korene vynálezcu gitary Dobro boli dlhé desaťročia neznáme

Matúš Beňo

Ján Dopyera sa narodil na západnom Slovensku, začiatkom 20. storočia emigrova

Tento exkluzívny obsah si môžete prečítať vďaka advokátskej kancelárii FALATH & PARTNERS, ktorá pomáha Američanom so slovenskými koreňmi získať slovenské občianstvo a obnoviť ich kontakt s krajinou ich predkov.

V slovenčine slovo „dobro“ znamená dobrý. V hudbe sa toto slovo stalo všeobecným názvom pre určitý typ nástroja, ktorý sa správne nazýva rezonátorová gitara. Ako by sa mohlo z názvu zdať, tú nevymyslel nikto iný ako slovenský prisťahovalec do Spojených štátov John Dopyera.

V čase, keď hudobníci hľadali spôsoby, ako zosilniť zvuk akustických gitár, bola jeho konštrukcia prvou elektrifikovanou a slúžila ako prvý krok k plnohodnotným elektrickým gitarám.

Gitary Dobro sa stali cenenými pre svoj charakteristický zvuk a našli si osobitné miesto v žánroch bluegrass a blues. Na tento nástroj hrali renomovaní hudobníci ako Bob Dylan, John Lennon, Eric Clapton, Keith Richards a objavil sa aj na obale albumu Brothers in Arms skupiny Dire Straits.

Obklopený nástrojmi

Narodil sa ako Ján Dopyera 6. júla 1893 v obci Stráže na Záhorí na západnom Slovensku Kataríny a Jozefovi Dopyerovcom. Bol štvrtým z napokon desiatich detí. Krátko po jeho narodení sa rodina presťahovala do nie príliš vzdialenej obce Dolná Krupá, kde jeho otec pracoval ako mlynár. Dnes sa tu nachádza lokalita s názvom Dopyerov mlyn, ako aj ulica pomenovaná po ňom.

Čo je však dôležitejšie, jeho otec bol talentovaný hudobník; okrem hry na husliach sa naučil hrať okrem iných nástrojov aj na gitaru, ukulele a banjo. Dokonca sám vyrábala husle, čo odovzdal Jánovi.

V roku 1908 sa rodina zbalila a pridala sa k tisícim Slovákov, ktorí emigrovali do USA. Rodina si našla nový domov až na západnom pobreží v Los Angeles v Kalifornii a otvorila si stolársku dielňu, v ktorej pracoval aj Ján. Opravovali nástroje a neskôr ich aj sami vyrábali.

Ján si nakoniec svoje meno amerikanizoval na John Dopyera. Začiatkom 20. rokov 20. storočia si spolu s bratmi Rudým a Emilom založili vlastnú dielňu na opravu a výrobu hudobných nástrojov. Zároveň sa snažil prichádzať s rôznymi inováciami a vylepšeniami. Už vtedy experimentoval s husľami s kovovým rezonátorom, kužeľovitým zariadením na zosilnenie zvuku, na ktoré napokon získal patent v USA.

Plodný vynálezca

Približne v tom istom čase hudobníci hľadali spôsob, ako zosilniť zvuk akustickej gitary, ktorý bol rýchlo prehlúšený ostatnými nástrojmi v orchestri. Jedným z takýchto hudobníkov bol vaudevillový instrumentalista George Beauchamp, ktorý sa prvýkrát stretol s Johnom Dopyerom v roku 1925. O rok neskôr, po mnohých experimentoch, prišiel s riešením.

Vytvoril gitaru s mosadzným telom a vnútorným zosilnením v podobe troch dovnútra smerujúcich rezonátorov umiestnených pod mostíkom, ktorá bola neskôr patentovaná. Výsledný zvuk bol v porovnaní s akustickou gitarou oveľa hlasnejší a kovovejší. Spolu so svojimi bratmi a niekoľkými investormi založili spoločnosť National String Instrument

Corporation na výrobu gitary, ktorá sa stala známou ako National Tricone.

V roku 1928 však spory v spoločnosti spôsobili, že John a jeho bratia odišli. Napriek tomu zostali hlavnými akcionármi spoločnosti National String Instrument Corporation. Spoločne potom založili vlastnú spoločnosť Dobro Manufacturing Company, pričom slovo „dobro“ je skratkou slov Dopyera Brothers a v slovenčine znamená dobrý.

„Dobro znamená dobrý v každom jazyku,“ znel ich slogan.

Hoci si spoločnosť National ponechala patent na vylepšenú gitaru, Johnovi to nezabránilo vymyslieť ďalší dizajn. Spoločnosť čoskoro prišla s konkurenčnou gitarou s dreveným telom a jedným von smerujúcim rezonátorom umiestneným pod výraznou kruhovou perforovanou kovovou krycou doskou. Získal na ňu patent.

V roku 1932 Dopyera a gitarista Art Simpson vynasli niekoľko nových elektrifikovaných gitár s magnetickými snímačmi. V tom istom roku sa bratom podarilo zabezpečiť si podiely v spoločnosti National, zmierniť spory a v roku 1935 spojili spoločnosti do National Dobro Corporation, ktorá vyrábala dobrá, mandolíny, gitary a ďalšie nástroje.

Dopyera získal aj patent na prvé elektrické husle na svete a ďalšie patenty týkajúce sa konštrukcie gitary a banja.

John a Rudy nakoniec prenechali spoločnosť ostatným bratom. Začiatkom 40. rokov sa presťahoval do Grants Pass v Oregone a založil si malú firmu na opravu a predaj nástrojov. Na Slovensko sa už nikdy nevrátil, zomrel v roku 1988 vo veku 94 rokov.

Neznámy pôvod

Dobro sa nakoniec stalo veľmi populárnym v americkej country hudbe. Dodnes je to všeobecný názov pre všetky rezonátorové gitary.

Svoje miesto si našlo aj v bluesovej a rockovej hudbe, na dobro hrali slávni hudobníci ako Bob Dylan, John Lennon a George Harrison z Beatles, Johnny Winter, Eric Clapton a Keith Richards z Rolling Stones.

Zaujímavé je, že skutočnosť, že vynálezca dobra mal slovenské korene, zostala dlhé desaťročia neznáma.

„Verejnosť sa o slovenských koreňoch Johna Dopyeru prvýkrát dozvedela v júni 1989 z článku v mesačníku Kultúra a Život Trnavy, rok po smrti vynálezcu,“ povedal bluesový hudobník Peter „Bonzo“ Radványi, ktorý sám hrá na dobro. V roku 1992 Radványi spoluzakladal festival Dobrofest ako prejav uznania Jánovi Dopyerovi.

V roku 2005 Medzinárodná bluegrassová hudobná asociácia

udelila bratom Dopyerovcom ocenenie Distinguished Achievement Award, ktoré je jedným z najvyšších ocenení asociácie. Udeľuje ho tým, ktorí podporili bluegrassovú hudbu a ich úspechy, ktoré viedli k väčšiemu uznaniu tohto žánru.

Viac informácií: <https://spectator.sme.sk/culture-and-lifestyle/c/dobro-guitar-inventor-s-slovak-roots-unknown-for-many-decades>

Josef Tiso

Hitlerov prezident-nová hra Ľuby lesnej, na motívy knihy Madeline Vadkerty

Soňa Gyarfašová

Máme o ňom hovoriť? Je to nevyhnutné? A potrebné? Nie je to únavné a večne sa opakujúce?

Tiso, pre večných ľudákov a gardistov martýr, pre pravdoláskarov hanebná súčasť fašistickej mašinérie. Hrdosť alebo hanba? Dilemy minulosti vsiaknuté do dneška. Dá sa stavať autentická samostatnosť na autentickom vazalstve? Budovať budúcnosť na neautentickej minulosti? Aktuálna hra autorky Ľuby Lesnej nie je kritickou biografiou mäsiarovho syna. Je pátraním, nemilosrdným spytovaním a hľadaním dôvodov, ktoré kňaza premenili na vraha.

Lož o pomoci prezidenta Jozefa Tisa Židom počas holokaustu vyvracajú najmä listy, ktoré po schválení protižidovských zákonov písali slovenskí občania prezidentovi Tisovi s úpenlivou prosbou, aby ich zachránil. Je iróniou osudu, že tieto listy v archívoch našla Američanka Madeline Vadkerty a to aj napriek tomu, že sa o týchto listoch vedelo. Akoby sa na Slovensku nenašiel nik, kto by ich hľadal v archívoch, aby sa ubezpečil, že skutočne existujú. Na Slovensko musela prísť Američanka, aby našla dostatok odvahy na podobný výskum.

Listy, ktoré našla, predčili všetky očakávania. Boli ich tisíce a boli najrozličnejšie. Spájala ich iba vrúcna prosba pisateľov a cynické odmietnutie Tisovej kancelárie.

Na mnohých listoch bolo napísané – ad acta. Tieto isté slová boli napísané Tisovým rukopisom na správe Wetzlera a Vrby, ktorá sa našla tesne po vojne v tajnom Tisovom archíve. Dokonca sa na správe nachádzal aj Tisov podpis. Prokurátor Anton Rašla použil tento fakt na procese s Tisom ako dôkaz, že Tiso vďaka správe Wetzlera a Vrby vedel o utrpení a neľudskom zaobchádzaní s občanmi Slovenska, ktorí sa dostali do koncentračných táborov. Zo správy celkom jednoznačne vyplývalo, že koncentračné tábory sa vybuďovali s jediným úmyslom – väzňov masovo vraždiť

Tvorcovia inscenácie Hitlerov prezident preto vytvorili situáciu, kde Jozef Tiso čelí faktom a príbehom umučených a trpiacich počas holokaustu. Tých, ktorí mu písali v nádeji, že im ako prezident, ako kňaz pomôže, a on si ich listy podľa všetkého ani neprečítal.

Tak vznikla myšlienka, že sa – aj keď iba v snovej podobe – stretne s Fredom Wetzlerom a s autormi listov.

<https://dpoh.sk/inscenacia/hitlerov-prezident>

Ján Bartoš (Qld) poznamenal:

Ako sa píše v článku - niektorí su zaňho iný proti. Ti čo su zaňho tvrdia že urobil pre SR maximum a to je že u nás nebola vojna že nás nacisti nebombardovali a nezabíjali dokedy partizáni nezačali do nich rýpať a robiť odboj. A ti druhý samozrejme majú pravdu čo sa týka našich židovských spoluobčanov, bolo s vedomím celej vlády! Čo horšie že veľa ľudí sa dalo nalákať na zarizovane majetky po židoch, tak podobne ako po vojne veľa ľudí išlo do pohraničia do Sudet a nasťahovali sa do nemeckých domov a brali majetky ktoré nekúpili. A toto išlo s našimi národmi ako rakovina aj po vojne v 1948 zas komunisti všetko brali len tomu dali "honosný názov- znárodnenie" a s tým rabovaním pokračujú dodnes! Ak si niekto myslí ze sa niečo zmenilo je na veľkom omyle! Dodnes sa nevyriadali ARIZACIE A ZNARODNENIE ! Dodnes nezakázali komunistickú stranu ako zakázali nacistickú a boľševici sú o moc horší ako fašisti! A ti čo tvrdia že hranol (fico) išiel "vybavovať plyn "do Moskvy urobil to iste ako Tiso keď išiel v 39 do Berlína - tiež "vybavovať plyn"!

Ohlédnutí.

George Švehla – Modré hory NSW

V nedávném povídání o australské multikulturní společnosti jsem také zavzpomínal na dobu kdy jsme přibylí mezi klokany i my, v roce 1968. Pro nás to byly doby bohatýrské, byli jsme mladí, zdraví a silní. Toho jsme jak se patří využívali k naší asimilaci do pro nás nové společnosti. A tak si zavzpomínáme na roky 1969 - 70, včetně doprovodného fotoalba na Rajčeti aby bylo vidět o čem tu píšu a do čeho jsme se ze socialistické klece dostali. Krátký propagační film, jak se v roce 1966 žilo v Sydney, názorně ukazuje do čeho jsme za dva toky později dorazili i my. Life In Australia: Sydney (youtube.com) Jako bydlík jsme si pronajali 2 místnosti v prvním patře domečku ve čtvrti Rozelle, odkud to je do City, tedy středu Sydney, co by kamenem dohodil.

Bydlení nebylo nic moc, domeček byl omšelý stářím, záchod, koupelna a prádelna byly společně s nájemníky v přízemí. Prostě idyla. Avšak s balkonem jsme měli pěkný výhled do okolí a dokonce, když bylo jasno a dobrá viditelnost, i na City.

Výhled byl do zadní strany domečku a minipozemku, kde byla stará, nefunkční, kadibudka, prádelna, sušák na prádlo a zadní ulička, jak bývalo dříve zvykem. Mimo práce, aby bylo na chleba, jsme ještě navštěvovali kurzy angličtiny, abychom se domluvili, a jinak jsme poznávali „naše“ nové město fotoaparátlem Flexaret s černobílým filmem 6x6 cm.

Tyto staré negativy jsem nedávno oskenoval a tak i oživil vzpomínky v mojí kebuli na tehdejší dobu. Nevzpomněl jsem si na všechno, ale klíčové události mě z té doby v mé mysli vyvstaly. Filmy jsem si vyvolával sám a fotky dělal v koupelně proměněnou v temnou komoru. Výsledky jsou ryze amatérské, tak jak jsme tehdy naše okolí vnímali. Tehdy byla sydneyjská opera ještě ve výstavbě a N. Armstrong poprvé vkročil na povrch Měsíce. Do Sydney se začaly sjíždět velké plachetnice – tall ships, k příležitosti oslav v nastávajícím roce 1970, dvěstěleté výročí přistání kapitána Cooka na východních březích Terra Australis, kterou hbitě prohlásil za vlastnictví britské koruny.

<https://www.nma.gov.au/defining-moments/resources/cook-claims-australia>

Náležitě jsme si prohlédli a prošli most - Harbour bridge, jehož konstrukce oplývá statisíci nýty z Poldiny hutě v tehdejší Československu. 3. května 1970 byl naší královnou slavnostně otevřen zbrusu nový a moderní mezinárodní terminál na letišti Kingford Smith, ve čtvrti Mascot. Této události jsme se tehdy osobně zúčastnili a nové prostory náležitě prohlédli a ofotili. Královna ke klokanům tehdy dojela svou královskou jachtou Britannia. Počátek roku 1969 nás přivítal typicky po australsku. Rozsáhlé požáry buše ve Viktorii 8. ledna si vyžádaly 23 lidských obětí, shořelo 230 domečků a tucty jiných budov, a na pastvinách uhořelo 12 000 kraviček.

V tomto roce se také konaly federální volby do parlamentu, které těsně vyhrála liberální koalice v čele s premiérem Gortonem. V Sydney v divadle šel muzikál „Hair“, tedy Vlasy, a také, 14. května 1969 se narodila zdejší výborná a oblíbená herečka Cate Blanchett.

https://en.wikipedia.org/wiki/Cate_Blanchett

Prizpůsobiví nebo nepřizpůsobiví ???

Mnohá města si trpce stěžují, že nedokážou vyjít se svými takzvaně nepřizpůsobivými občany. Ještě nikdy jsem však neslyšel, že by si takzvaně nepřizpůsobiví občané trpce stěžovali, že nedokážou vyjít se svými městy.

Způsoby takzvaně nepřizpůsobivých jsou totiž měštninám nemálo proti srsti, kdežto způsoby měštninů jsou takzvaně nepřizpůsobivým zcela upřímně šumafuk. A tak si jedni holt stěžují, kdežto druzí důvod ke stížnostem přirozeně neshledávají. A neshledávají ho ne proto, že by byli nepřizpůsobiví, nýbrž právě naopak, že se přizpůsobit hravě dokážou, a to čemukoli, nejlépe pak systému sociálních dávek.

Nazývat je nepřizpůsobivými je tedy naprostá mýlka. Jsou totiž stejně přizpůsobiví jako ti, kdo bystře postřehli, že se dá vesele žít třeba ze státních či evropských dotací, provizí za zprostředkování armádních zakázek nebo z úplatku od stavebních firem.

Nepřizpůsobiví jsou všichni ti ubožáci, co se výzvám doby přizpůsobit nedokázali, a nepřišli tudíž na nic lepšího než se způsobně živit prací. A jelikož schopnost přizpůsobit se je nepochybnou známkou inteligence, je očividné i to, kdo z nás je tu blbec. Úspěšný den a vysoké IQ vám přeje váš Ivo Šmoldas.

Nechutný woke útok na kritiky obchodu s dětmi!

Převzato z fb Karolina Stonjeková

Shitstorm, který se snesl na Daniela Kovářová kvůli jejímu pravdivému a ryze věcnému komentáři na téma “dítě jako zboží”, krásně ukazuje, do jak absurdní situace nás zahrnala tahle do extrému dovedená LGBT ideologie. Nemluvě o tom, že je naprosto správné, aby se Daniela, jako advokátka i jako zákonodárce, zaobírala také právními aspekty celé věci - třeba tím, že asistovaná reprodukce je u nás jen pro heterosexuální páry a vyvstává tedy otázka, jak si může dítě “obstarat” samotný postarší homosexuál.

Povšimněte si, že když se “jakoby” dotknete zájmu gayů, jste okamžitě vyvrhel, homofob - další stupidní nálepky nechť si laskavý čtenář doplní sám.

Zato, když rozkopete na kousičky práva dítěte, ze kterého uděláte zboží typu zvířátko ve zverimexu a navzdýcky mu vezmete možnost, mít milující mámu, tak je to v pohodě! V pohodě, přátelé! Asi proto, že děti jsou přece na světě spousty! Zatímco homosexuálů, kteří po padesátce zatouží mít doma živou panenku, je menšina.

A menšiny, jak známo, mají přednost. Kam se na ně hrabe nějaké “zboží” typu miminka.

Přitom je to ukázka naprosto ultimátního sobectví: poříditi si dítě, když DOPŘEDU moc dobře VÍM, že mu nikdy nebudu schopný zajistit to, co dítě k harmonickému životu nezbytně potřebuje, to se jinak než sobectví nazvat nedá.

A ještě jeden takový drobný detail pro dokreslení situace: když nějaký majitel restaurace řekne, že ve svém podniku nechce děti, tak ho aktivisti div nepověsí na pranýř. Zato když se tu z miminka dělá předmět obchodu pro stárnoucího gaye, který si chce koupit chlapečka na “xyz”, tak najednou vidíme, že aktivistům o nějaká práva dítěte zas tak moc nejde...

BOBŘI: Příklad nežádoucí iniciativy

Ondřej Neff 12. března 2025

Příklad bobří rodiny na Klabavě se stal mediálním hitem. Rodičovský pár a loňská a předloňská mláďata se usadila pod Dolejším Padtrřským rybníkem na Příbramsku. Už v roce 2021 tato partička vykácela olšinu a pomocí nízkých hrázek převedla část vody do historického koryta Klabavy. V činnosti pak pokračovala i v následujícím roce. Postoupila podél obtočné strouhy, kde pokácela několik velkých topolů a vytvořila další rybníček. Informace médiím poskytl vedoucí Správy CHKO Brdy Bohumil Fišer. *Bobří předběhli plánovanou revitalizaci Klabavy v CHKO Brdy. Ušetřili miliony a vytvořili mokřad*, pochvalují si média.

Zde je třeba zpozornět. Jak to, že „předběhli plánovanou revitalizaci Klabavy“ a co to znamená, že „ušetřili miliony“?

Klabava s délkou toku 51,2 kilometrů je středně velká řeka. Vodní stavba na takové řece spadá do působnosti zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (vodní zákon) a zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, případně dalších souvisejících předpisů, například zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (EIA). Moc by mě zajímalo, zdali se bobří obrátili na příslušný vodoprávní úřad s dokumentací, zahrnující stavby, hydrologické údaje a posouzení vlivu na vodní režim a ekosystém (§ 55a vodního zákona).

Revitalizace Klabavy jistě vyžaduje Jednotné environmentální stanovisko (JES) a posuzování vlivů na životní prostředí (EIA). O to hůř, že se bobří hráze nacházejí v chráněné krajinné oblasti. Je pochybné, že si bobří obstarali závazné stanovisko orgánu ochrany přírody (krajský úřad, Agentura ochrany přírody a krajiny ČR nebo správa národního parku, podle lokality).

Případ je o to vážnější, že se revitalizace Klabavy chystala. V běhu už určitě byly mnohé z uvedených povolovacích procesů, naběhly nemalé náklady, škody jsou tudíž vyčíslitelné. Místo oslavných statí z pera nezodpovědných pisálků by byl na místě apel na ministra Petra Hladíka, aby zjednal na Klabavě pořádek. Je kupodivu, že tentokrát zaspaly i Děti země, které zatím tak důsledně vystupují proti vybočení ze složitého právního kolejiště. Už při prvním bobřím hryzu tu měla být blanketní stížnost, ten mocný nástroj, který se tak osvědčuje k paralyzování stavební činnosti na mnoha jiných místech!

Ještě štěstí, že ne všude vládne taková liknavost a benevolence k jednání nezodpovědných jedinců. Příkladem může být ministerstvo obrany, konkrétně Jana Černochová, která neváhala se spojit napříč politickým spektrem se soudruhy z ANO a Okamurovy SPD, aby učinila přítrž nežádoucí dronové iniciativě občanů s podporou armádních činitelů. To by tak hrálo, aby občané jen tak o své vůli podporovali armádu a pomáhali Ukrajině! Věřme, že se pan Hladík chytí za nos a vyžene bobrům iniciativu z jejich štrapatých kokosů. Pořádek musí bejt!

Byla jsem dnes u zubaře a ten mi řekl, že potřebuji korunku. Já to věděla. Věděla jsem, že jsem princezna

Nikdy jsem se nepovažoval za nějakého velkého krasavce, ale aby prostitutky při pohledu na mě začali předstírat, že čekají na autobus, to už je trochu moc..

K tomu zelenému nápadu.

"Od roku 1945 bylo v atmosféře provedeno více než dva tisíce termonukleárních testů.

Žádný z nich nezpůsobil globální oteplení.

Zaoceánské lodí, tankery a kontejnerové lodí s obrovskými Dieslovými motory a soukromé tryskáče nevadí.

Na Ukrajině a v Rusku hoří rafinerie a sklady nafty a benzínu.

Na středním východě a na Ukrajině se denně bombarduje, vystřelí se tisíce nábojů, hoří tanky, auta, domy a nikomu z politiků a aktivistů na oteplování to nevadí.

Zato moje kamna na dřevo, to je něco úplně jiného, to je svinstvo, ty vadí.

A já dodávám ještě větší svinstvo je sousedova prdící kráva.

Máme to štěstí na moudrou předsedkyni Parlamentu - Markéta Pekarová-Adamová.

Náš moudrý premiér neustále perli moudra, ale to, co vymyslela a čím nás obohatila tahle paní za poslední měsíce, tak to je tedy materiál. No .... zkus ta moudra neocenit! Takže jen v krátkosti její citace:

Přímá volba prezidenta se musí zrušit, protože lidi si volí jak chtějí a to už nesmíme dopustit.

Vláda tu není od toho, aby lidem pomáhala.

Opozice má šoupat nohama a mlčet v koutě

Dát rodičům 5000 na dítě je nesmysl, mají mít našetřeno, nebo si nedělat děti.

Jsem rozhodně proti zvyšování rodičovského příspěvku, pomoci potřebuje Ukrajina.

Jsem pro zkrácení MD.

O děti by se měli starat prarodiče....

Po porodu co nejrychleji do práce. Babičky jsou stejně doma, tak ať se starají.

P.S. Ještě ta dáma prohlásila, že jí Babiš připomíná Jakeše.

Ohhhh, jak moudré a kvalifikované přirovnání inu .... narodila se v říjnu 1984, to opravdu vnímala v předškolním věku toho Jakeše přímo s genialitou sobě vlastní!!!!!!

A za všechna tato neocenitelná moudra a zato vše co pro naše občany obětavě dělá bere měsíčně pouhých 250 000 Kč,- A letos už ještě více

Ladislav Klíma

*22. srpen 1878, Domažlice †19. duben 1928, Praha P Šerý

Století a čtyři desetiletí a ještě roků šest už uplynulo ode dne, kdy se narodil filosof, prozaik, dramatik a básník, ale jeho myšlenky mne provázejí dodnes.

"Jako opice ze zkažených dravců, tak povstal člověk ze zkažených opic."

"Nepovstal člověk už ani z opice, ale splácán byl z hoven."

"Stupeň úcty ke stáří udává stupeň ušlechtilosti a pravé ceny u všech národů a kultur."

"Duševní koncentrace roste proporcionálně s rychlostí přísunu alkoholu."

"Co je lidstvo? Přiblíblá společnost žebavých bestii."

"Utéci z tohoto šílenství se dá jen šílenstvím, snem či smrtí."

"Jen jedno pium desiderium mám: abych byla tak velká nebo svět tak malý, abych mohla jej celý posrat hovny! Jsou jen dvě vznešené pravdy: stojí sice za hovno, ale přetrvávají lidstvo. První theoretická jest:

hovno vím, dvě budu vědět; druhá praktická: vyseru se na všechno, ať mně všechno prdel vyliže."

V roce 1922 Stavovské divadlo uvedlo premiéru komedie Matěj Pochivý, kterou Klíma napsal společně s dramatikem Arnoštem Dvořákem. Hra vyvolala veliký skandál, protože vašnostové veřejného života se v postavách poznali. Jde o satiru na politický život a rozkrádání státního majetku za první republiky. Pečlivě skrývané zlodějství mocných demaskuje Matěj Pochivý tím, že veřejně vyhlásí všezlodějství jako společenský program. Obrací naruby všechny hodnoty a významy, ukazuje rub světa a zesměšňuje jeho falešnou důstojnost...

Toz tak...

Hynek Žalčík

*9. duben 1949, Nový Jičín †8. únor, 2005 P.Šerý

Dvě desetiletí uplynula ode dne, kdy zemřel ve věku pouhých 55 let český hudební producent a textař, který jako zaměstnanec Supraphonu protlačil v komunistickém režimu nepřejíciému muzice, kterou mám tak rád, vydání desek kapel nepohodlných. Musím se přiznat, že jsem ho dlouhou dobu znal jenom z poznámek na obalech desek. A on toho tolik dokázal.

"Začátkem sedmdesátých let téměř monopolní, a tudíž přísně střežená firma Supraphon vydala několik alb, která nebyla ani v nejmenším poplatná normalizačnímu, pookupačnímu režimu. Naopak otevřela českému i sloven-skému rocku, folku a zhudebněné poezii nové obzory. Za všemi těmi dodnes výjimečnými deskami stál Hynek Žalčík. Blondatý mládenec do svých čtyřadvaceti let dosáhl coby producent výsledků, pro něž nemáme v tuzemsku srovnání. Mimo hudební kruhy se o něm mnoho nevědělo. Jak nenápadně žil, tak také po náhlé nemoci zemřel," uvedl ve vzpomínce publicista Jiří Černý.

Flamengo a Kuře v hodinkách, Framus Five a Město ER, The Progress Organization a Barnodaj a Mauglí, Blue Effect a Modrý efekt & Radim Hladík, Dežo Ursiny a Provisorium, Luboš Andršt a Energit nebo Jan Spálený a Edison. A Kainarovský Obelisk, kde se objevili režimem nepreferovaní umělci jako třeba Jiří Suchý (Bombardovací blues), Eva Olmerová (Černá kára) nebo Vladimír Mišík (Stříhali dohola malého chlapečka).

"Za stavů tekutého opojení říkával, že Mišík je jeho vlastní dítě, zatímco Jan Spálený jeho nevlastní." (Jiří Černý).

Na vše ale také nestačil. Například v roce 1977 už bylo vylišované výběrové album písničkářů ze společenství Šafrán. Vzhledem ke zvýšené bdělosti státních orgánů po Chartě 77 však muselo jít do šrotu. Toz tak...

Stokrát opakovaná lež....

Je to citát Josepha Goebbelse. A není úplný. V plném znění zní takto: „Když budete lež opakovat dostatečně často, lidé jí uvěří.“ A pak Goebbels pokračuje: „A dokonce tomu uvěříte i vy sami!“ Řekl bych, že víc, než cokoli jiného je klíčová právě ta druhá část, a to více než ta první.

Každý se může kecáním dostat k moci, kecáním se dostat ke kulturnímu a politickému významu, dokonce i k velkému finančnímu a společenskému úspěchu. Ale ti nejlepší a nejcyntičtější z nich věří svým vlastním kecům, které vypouštějí z úst. Možná ne hned. Ale časem ano. Vymyslí si prohlášení, často na

místě. V tu chvíli vědí, že je to lež. Ale říkají to znovu. A znovu. Pokaždé s trochu větším přesvědčením. Lidé začnou lež opakovat. Stane se z ní slogan. Následovníci ji opakují a brzy i ti, kteří ji neopakují, začnou pochybovat o svých vlastních uších, o svých vlastních očích..

A co hůř, lež se stává tak mocnou, tak zatraceně univerzální, že ti, kdo na lež upozorňují nebo ji „ověřují“, jsou zesměšňováni, že jsou „hloupi“ nebo „důvěřiví“, protože jak by mohli nevěřit pravdě, která je nyní považována za univerzální? Joseph Goebbels byl králem propagandy – jeho taktika se používá dodnes, a to na všech stranách politického a společenského spektra a s velkým a děsivým úspěchem.

Zajímavosti. Víte, že....

12ho března V roce 1918 byla v sovětském Rusku za hlavní město prohlášena Moskva namísto dřívějšího Petrohradu.

Recept No.670**Chlupaté knedle**

Chlupaté knedlíky patří bezpochyby ke staré české klasice. Knedlíčky ze strouhaných syrových brambor tvarujeme pomocí dvou lžic a vaříme ve vodě. Podáváme je s kysaným zelím a smaženou cibulkou.

Suroviny na 4porce

750 g syrových brambor

1 nebo 2 vejce

250 g hladké mouky (nebo podle potřeby)

sůl

Postup přípravy

Brambory oloupeme a nastrouháme na jemném struhadle.

Z nastrouhaných brambor vymačkáme co nejvíce vody, poté přidáme vejce, sůl a přisypáváme mouku, dokud těsto nemá ideální hustotu (trochu hustší, než těsto na bramboráky).

Mezitím dáme do většího hrnce vařit vodu.

Dvěma lžicemi tvarujeme z těsta šištičky (nočky), které vhazujeme do vroucí vody.

Promícháme ode dna a vaříme 10-15 minut (podle velikosti knedlíku).

Po uvaření přelijeme přes cedník a podáváme s kysaným zelím a osmaženou cibulkou.

Octobriana se vrací v současném komiksu.

CT24 - kradená superhrdinka s rudou hvězdou na čele způsobila problémy

Na začátku sedmdesátých let se na Západě objevila Octobriana. Undergroundová sovětská superhrdinka s rudou hvězdou na čele, která nadchla třeba Davida Bowieho. Ve skutečnosti šlo o mystifikaci, k níž československý emigrant zneužil kresby výtvarníků Zdeňka Buriana a Bohumila Konečného. Především druhý z nich na nechtěnou slávu své práce dopltil. Nyní se Octobriana představuje českých čtenářům, ovšem v současném zpracování Ondřeje Kavalíra a Marka Bergera.

Superstar se z Octobriany prakticky přes noc stala v roce 1971, kdy ve Velké Británii poprvé vyšel komiks Octobriana and the Russian Underground. Československý emigrant Petr Sadecký hrdinku, propojující politiku a pornografii, na Západě představil jako výtvar sovětské undergroundové skupiny a symbol odporu proti tamní oficiální kultuře. Konkrétně ji vydával za dílo skupiny Progresivní politická pornografie z Kyjeva.

Falešné přátelství

„Zlosyn a génius zároveň, kterému vlastní imaginace zatemnila mozek. Nikdy nedospělé dítě, mnohonásobný agent v emigraci, levičák v kapitalistickém exilu, osamělý člověk vědomě ničící přátelské svazky, muž se schopností přesvědčit ostatní o zjevných nesmyslech, jinými slovy postava přímo filmová,“ popsal Sadeckého, jehož mystifikaci před lety rozebral v knize, teoretik výtvarného umění Tomáš Pospiszyl.

Vnadná hrdinka s rudou hvězdou na čele vzbudila rozruch. Skuteční autoři původních kreseb – českoslovenští ilustrátoři Bohumil Konečný a Zdeněk Burian – přitom o osudu své tvorby v té době neměli tušení, Sadecký kresby do emigrace odvezl a následně je upravil bez jejich vědomí.

Octobriana je součástí autorsky i lidsky komplikovaného příběhu. Bohumil Konečný, přezdíváný Bimba, se zejména po válce prosadil jako autor řady reklamních plakátů, poutal na zboží značky Baťa nebo Jablonex. Ani výtvarné propagace pětileté nezastřou jeho rukopis: tíhnutí k pin-up girls a scény vyjadřující akci a děj. Za svého mentora ho později označil třeba Kája Saudek.

V šedesátých letech ale kreslenou reklamu nahradily fotky a klesal i zájem o Konečného ilustrace. V té době za ním začal chodit na návštěvy Petr Sadecký, tehdy dospívající chlapec a obdivovatel ilustrátora, s nímž měl společnou oblibu dobrodružných příběhů.

Proč mlčí Foglar?

Pro Konečného byl prý Sadecký téměř adoptivním synem, úzké vazby mladíka pojily také se Zdeňkem Burianem (s nímž se Bimba přátelil), s jehož dcerou měl vážnou známost. Svou přesvědčivost, dá se říct až manipulátorství, dovedl Sadecký využít ve prospěch upozaďovaných spisovatelů, kteří patřili do okruhu dobrodružné literatury.

Například když v časopise Zlatý máj provokoval článkem nazvaným Proč mlčí Jaroslav Foglar?, a to v době, kdy autor Rychlých šípů a dalších chlapeckých příběhů nebyl zrovna soudruhům po chuti. Příspěvek vyvolal diskusi – i díky tomu, že Sadecký prý dopředu zajistil údajné čtenáře, kteří by redakci bombardovali příspěvky se stejným dotazem.

Podobně pozornost – to vše v době, kdy byl ještě teenager – obrátil k tvorbě kdysi populárního Otakara Batličky, na jehož povídky pro mládež pomalu padal prach. Batlička zemřel v koncentračním táboře, nemohl se tedy bránit „marketingu“, jímž Sadecký oživoval jeho popularitu. Vytvořil legendu o údajných dobrodružstvích, který mladý Batlička prožíval po celém světě a pak zpracoval do svých literárních příběhů.

Amazona jako ženský James Bond

Buriana i Konečného navštěvoval mladý obdivovatel u nich doma, a když zvláště Bimba pocítil úbytek práce, přišel s návrhem, jestli by nechtěli nakreslit komiks podle jeho nápadu. Sadecký by dílko zkusil v cizině, kde měl kontakty.

„Kdesi ve Švédsku byla vypsána soutěž pro komiksovou autory. Sadecký vymyslel komiksovou postavu s názvem Amazona, což byl v jeho pohledu jakýsi ženský James Bond, která procházela nejrůznějšími absurdními situacemi a historkami po celém světě,“ upřesnil Pospiszyl v příspěvku Karla Vrány pro Reportéry ČT.

Konečný se pustil do kreslení bojovnice proti civilizaci Amazoně, Burian dodal návrhy obálek. Sadecký si hotové materiály odnášel – a zmizely s ním, když v roce 1967 zůstal v západním Německu v emigraci. Část kreseb pod cizím jménem prodal německému Nakladatelství Karla Maye.

Nepomohl ani propagandistický dokument

Když Konečný zjistil, že jeho tvorba vychází na Západě, kromě šoku z nečekané zrady si také uvědomil, že se jeho spojení s Octobrianou může obrátit proti němu. Psal československým úřadům i do Německa vysvětlení, že je sice autorem kreseb, ovšem ty mu byly zcizeny.

Popel na hlavu s patřičným odsouzením viníka si sypal i v propagandistickém dokumentárním filmu Skandál s Amazonou. „To je děsné. To je strašné. To je ničema, to nemá obdobu,“ komentoval Sadeckého bezostyšné využití Amazony jako Octobriany.

Výtvarníkovy obavy nebyly liché. „Vkus nevkus, kýč nekýč. A jakápak socialistická morálka, jen když to sype a na kontech budou místo korun marky, libry nebo dolary,“ obviňuje ho jeden dokument. Konečný víceméně posloužil jako obětní beránek. Nechtěné zapletení do znevažování sovětského symbolu prakticky znamenalo konec jeho kariéry, nakladatelství se se zakázkami na ilustrace přestaly ozývat. A až na občasná zadání, z nichž si nemohl příliš vybírat, zemřel nedlouho po sametové revoluci v uměleckém pozapomnění.

Zdeněk Burian, zavedený ilustrátor paleontologických rekonstrukcí, vyvázl lépe. „Byl v pozici, kdy ho těžko šlo nějak zakázat nebo úplně odstavit z veřejného života. Tam na něj to mělo dopad spíš osobní a psychický, protože Burian byl, alespoň podle toho, co vím, poměrně křehká osobnost,“ podotkl v Reportérech ČT Pospiszyl.

Předstíral dobrodružný život

Podle teoretika bylo u Petra Sadeckého od raného věku zjevné, že je velmi inteligentní a výmluvný. Studoval FAMU a na rozdíl od mnohých spolužáků, kteří svůj zájem obraceli k evropské, potažmo západní kinematografii, on se zajímal o sovětský film. Tyto znalosti mohl při své mystifikaci s Octobrianou dobře zužitkovat. Skutečnost si upravoval i v emigraci. Svým známým v Československu posílal dopisy

s fotografiemi dokumentujícími návštěvy nejrůznějších exotických zemí. Ve skutečnosti ale třeba seděl pár desítek kilometrů od československých hranic.

„V těch dopisech byl nezávislým bohatým mužem, který prožívá mnohá dobrodružství po celém světě, brázdí oceány, setkává se s domorodci a žije život, který jako by vypadl z nějaké dobrodružné knížky, kterou ilustroval Zdeněk Burian,“ všimá si Pospiszyl. Psal také Bohumilu Konečnému, ten ale psaní někdejšího přítele nechával bez odpovědi.

Sadecký pobyl sice chvíli ve Spojených státech, nicméně nepodařilo se mu tam uchytit a po návratu do Německa propadl alkoholu. Jeho život zkrátil zhoubný nádor na mozek, zemřel v roce 1991, aniž by svou rodnou zemi ještě navštívil. Jan Hosnedl, který zviditelňuje odkaz Bohumila Konečného, v článku pro Reflex uvedl, že věci z mystifikátorova bytu údajně skončily na skládce, zřejmě tedy včetně originálu komiksu Amazona.

Film Bowieho, tetování Idola

Zatímco komunisté se snažili v Československé televizi lež o Octobriane vyvrátit propagandistickým filmem, údajná undergroundová sovětská hrdinka si už na Západě žila vlastním životem. Sadecký tvrdil, že dílo disidentů vyvezl sám ze Sovětského svazu. O autenticitě – alespoň první týden, než s odhalením podvrhu přišel časopis Stern – nikdo nepochyboval.

O Octobriane se psalo v novinách, mluvilo v televizi. David Bowie chtěl natočit film s Amandou Leerovou v hlavní roli, Bryan Talbot postavu superhrdiny s rudou hvězdou použil do komiksu Dobrodružství Luthera Arkwrighta a punkrockový zpěvák Billy Idol si ji nechal vytetovat na paži. „Bylo to něco, co zapadalo do psychedelické atmosféry raných sedmdesátých let,“ míní Tomáš Pospiszyl.

Nová Octobriana jinak pohlíží na svět i na sex

Ale ani poté Octobriana úplně nezmezela, i díky nevyjasněným autorským právům. Před dvěma dekádami se například objevila ve finském krátkém filmu Octobriana a Leninův prst. Nyní se jako komiksová hrdinka vrací v knize Marka Bergera a Ondřeje Kavalíra.

Tvůrci komiksu prý chtějí nahlédnout původní mýtus perspektivou jednadvacátého století. Týká se to i vyzývavé sexualnosti někdejší Octobriany. „V našem podání má ten sexuální nádech spíš temnější podtóny. Víc tematizujeme například sexuální násilí, sex jako akt dominance. Hledali jsme způsob, jak tam téma sexu dostat trochu jinak než pouze erotické eskapády. Tohle není ženská obdoba Jamese Bonda, i když na Bonda se taky odkazujeme,“ upřesnil Berger.

Původní Octobriana, žena s parametry sexsymbolu a nadpřirozenými schopnostmi, napravovala ve stalinistickém Sovětském svazu nešvary komunismu. Sadecký ji představoval jako ochránkyni pravých ideálů říjnové revoluce. V nové Octobriane odkazy na Amazonu ani její upravenou verzi nechybí, autoři se nicméně i vizuálně vydali vlastní cestou.

„Vizuální styl se výrazně liší, je zjednodušený, grafičtější. Pomohlo mi, že jsem původně plánoval animovaný seriál,“ podotkl Marek Berger. V době vrcholící studené války slouží Octobriana jako elitní agentka Kremlu, přičemž svět se nachází na pokraji jaderné apokalypsy. Superhrdinka se v novém příběhu snaží zjistit, kým vlastně je, jak mimo jiné symbolizuje pukající rudá hvězda na jejím čele.

Platy

Michal Petr

Srovnali jsme platy politiků, občanů a učitelů v Česku s platy politiků, občanů a učitelů ve srovnatelných zemích EU. a valili jsme oči, jak čeští politici nehorázně dřou své voliče, a jaké nemravné a nehorázné platy si nadělují!

Nejsmrdutější položkou našeho zjištění je součet Platu a Náhrad Poslanců Parlamentu ČR, který ve srovnávaných zemích nemá obdoby! V tabulce je označen názvem Součet Poslance! Každá položka našeho přehledu má odkaz na zdroje našich údajů! Na konci tabulky jsme spočítali kolik % průměrných platů svých občanů bere prezident, a kolik % platů průměrných občanů je součet platů a náhrad poslanců!!!

Z tabulky jasně vyplývá, že si politici udělali z Republiky i z Občanů dojnou krávu a nadělují si přemrštěné platy i tzv. náhrady! Čím je Republika a Čechům hůř, tím je politikům líp! S tím je třeba rychle skoncovat! Přepočty použité v tabulce 1EUR = 24.5 CZK, 1PLN = 5.6 CZK!

Dnes 22.11. 2023 před třetí odpoledne budu u Hájka na Protiproudu mimo jiné hovořit o ruském generálovi FLJ, který je odborníky považován za pravděpodobného Putina nástupce. Za nejschopnějšího současného ruského komandanta. A celá ta situace s generálem FLJ je o to pikantnější, že CIA už pár měsíců zoufale shání nějakou jeho fotografii!! Říká se, že kdo z Putinových nepřátel generála FLJ a jeho vojáky nejen na Ukrajině potkal, tak ten už není mezi živými!

To by Karel IV. zíral, jak jsme vpředu

Emil Bratršovský

Rekonstrukce náměstí Jiřího z Poděbrad ukazuje, jak to vypadá, když se něco snaží budovat současná státní správa.

Nové Město pražské dokázal vybudovat český král Karel IV v hrubých rysech za necelých dvacet let. Je to plocha od dnešní Petřské čtvrti na severu, po Vyšehrad na jihu, od Národního musea na východě, po Můstek na západě. Pro upřesnění je to plocha 360 hektarů, přibližně 3 kilometry na délku a 1 kilometr na šířku.

Tato plocha nebyla samozřejmě zastavěna celá, byly zde ponechány volné parcely, ale počín to byl vskutku gigantický. Tento projekt zahrnoval výstavbu tří náměstí (ne renovaci, nebo revitalizaci, ale vybudování, jak se tenkrát říkalo, na zeleném drnu), několika kostelů a podle dobového odhadu také 500 obytných domů. To všechno v době, kdy jedinými stavebními nástroji byly krumpáč, lopata, sekera, zednická lžice a kolečko.

Tehdy bylo povinností nových měšťanů postavit na přidělené stavební parcele (městišti) dům za 18 měsíců (to je jeden a půl roku!). A to od návrhu po nastěhování.

Byla to zlá doba a Karel byl hnusný monarcha, ale díky tomu nemusel diskutovat se svými poddanými o prospěšnosti té či oné stavby, o umístění té které ulice. Také nemusel svolávat schvalovací komise a vyčíslovat pro jiné komise prospěšnost budoucí stavby.

Jak jsem řekl, byla to zlá doba, ale rychlost výstavby byla neuvěřitelná a to v čase kdy středověký stavební rumpál, poháněný výhradně lidskou nebo zvířecí silou, byl nejnovější výkřik techniky.

Čas pokročil, na konci devatenáctého století se začaly bourat středověké hradby a v té době se začalo s výstavbou domů na ploše Královských

	Polsko	Portugalsko	Estonsko	Finsko	Česko
Plat prezidenta	140 000	175 306	203 791	257 250	341 200
Plat učitele ZŠ	25 480	36 750	42 850	83 300	36.534
Průměrný plat	41 916	35 275	48 732	69 139	43 193
Plat poslance	71 825	88 632	132 447	174 856	102 400
Příplatky poslance	22 446	92 580	76 200	50 000	250 000
Součet příjmů Poslance	94 271	181 212	208 647	224 856	352 400
Plat premiéra	115 035	138 860	203 791	328 055	274 800
Plat Předsedy sněmovny	115 035	149 276	203 791	328 055	274 800
Plat prezidenta v %	334%	497%	418%	372%	790% !!!!
Plat a náhrady poslance v %	225%	513%	428%	325%	816% !!!
Plat premiéra v %	275%	393%	418%	474%	636% !!!

Vinohrad. Mezi roky 1880 a 1910 se každých deset let zdvojnásobil počet vystavěných domů a ve 20. letech minulého století byla zastavěna většina plochy zmíněného města. Za tuto dobu zde bylo hrubým odhadem vystaveno na dva tisíce domů.

Správa věcí veřejných nebyla ještě tak pokročilá jako ta naše, zastupitelstvo města jistě nebylo genderově vyvážené a o dodržování bezpečnosti práce se vědělo jen velice málo. I přesto naši předci stavěli tempem obdivuhodným.

Pro připomenutí. Bylo to v době, kdy nákladní automobil byl ještě rarita a veškerý materiál se převážel koňskými potahy. Mezi roky 1929 - 1932 byl pak vystavěn na náměstí Jiřího z Poděbrad kostel Nejsvětějšího Srdce Páně.

Doba poskočila o sto let a jsme v současnosti a aktivistické zastupitelstvo Prahy 3 se rozhodlo revitalizovat zmíněné náměstí Jiřího z Poděbrad. Tato přestavba nezahrnuje 400 podzemních parkovacích míst, o čemž se hovořilo před dvaceti lety a bylo by v této lokalitě potřeba jako sůl. Nejedná se ani o vyhloubení protiatomového krytu, o kterém snili komunističtí předáci v šedesátých letech minulého století.

Jedná se o revitalizaci, ne vybudování něčeho nového, ale pouze o vylepšení stávajícího. Toto náměstí má plochu necelých cca 200 x 100 metrů.

I když se stavební plány v současnosti nemusejí rýsovat ručně, ale jsou vytvářeny v počítačích, i když se výsledky nechají prezentovat na virtuálních 3D modelech a i přes to, že současná stavební technika vládne mechanizací téměř na cokoli, má úprava tohoto náměstí trvat neuvěřitelných třicet tři měsíců.

V době, kdy je schopna v čínské Changsha stavební firma postavit padesáti patrový mrakodrap za dvacet dní, je toto stavební tempo jen těžko pochopitelné.

Pocit, že se někdo musel zbláznit, ještě zesílí ve chvíli, kdy zjistíme, za jak dlouho byl před sto lety vystavěn kostel Nejsvětějšího Srdce Páně v centrální části náměstí. V té době byl schopen architekt a urbanista Josip Plečnik vybudovat tento obrovský chrám za tři roky a devět měsíců. A to od zahájení výkopových prací po odevzdání stavby. Dokázal to i přes to, že byly základy kostela kopány ručně. K tomuto termínu se teď současní revitalizátoři, s veškerým nadšením těsně přiblížili.

Když stavěl Karel IV Nové Město, panoval dle dobových pramenů na staveništi hektický stavební ruch. Přestavba náměstí Jiřího z Poděbrad trvá už jeden rok a hektický stavební ruch tam vážně nepanuje. Hromady šterku jsou na tom samém místě, jak byly před dvěma měsíci. Asi tak deset dělníků něco kutí s lopatami, nebo dláždí již dříve vydlážděné ulice (teď jsou dlážděny jinou dlažbou) a jeden bagr bagruje (tedy občas).

Předpokládám, že kdyby za českým a římským králem Karlem IV., přišel ve 13. století nějaký stavitel s takovýmto časovým harmonogramem, Otec vlasti by ho asi nechal přibít za jazyk na pranýř, nebo rovnou shodit v koši do Vltavy. Nikdy jsem se nezabýval tvorbou cen takovýchto staveb, a proto se mi cena těžko rozporuje.

Pokud je ale v dnešní době normální, že vydláždění a zatravnění 2 hektarů, vybudování kanalizace na stejné ploše, vysázení 250 stromů, přesunutí

kašny a zakopání několika nádrží na dešťovou vodu má stát téměř 500 000 000 Kč (počet nul vidíte správně, nejedná se o padesát, ale skutečně o pět set milionů), je cosi shnilého v království Dánském.

A Karel IV., z Boží vůle král, na nás zírá z temného středověku s otevřenými ústy a možná se trochu sarkasticky usmívá.

Banány

Přišlo emailem, jsou to blbosti, tak na to neskočte.

V anketě se zeptali, jestli je vhodné jíst banány a vejce a tohle byla odpověď

Banány jsou ovoce, které by měl jíst každý. Je to velmi rozšířené ovoce s bohatou výživovou hodnotou a je známé jako „ovoce moudrosti“ a „ovoce štěstí“. Správná konzumace banánů našemu tělu prospívá.

Za prvé, banány mají vysoký obsah živin a nízký obsah kalorií, což je velmi vhodné pro přátele, kteří chtějí zhubnout; za druhé, správná konzumace banánů může také chránit sliznici. Banány totiž obsahují stopové prvky, jako je bór a 5-hydroxytryptamin. Ten může zmírnit stimulaci kyselosti; ve světě zdraví může konzumace banánů také zvýšit imunitu a stimulovat diferenciaci T buněk.

Banány však mají 4 „mrtvé nepřátele“, které nelze jíst náhodně

Nepřítel 1: brambory - Jejich společná konzumace vyvolá chemickou reakci, produkuje určité toxiny a způsobuje lidem dlouhodobé onemocnění

Nepřítel 2: Sladké brambory - Pokud se jedí současně, jsou těžko stravitelné, nadýmají, škodí tělu a doprovází je reflux kyselin

Nepřítel 3: Hovězí maso - Jejich společné požívání způsobuje koliku

Nepřítel 4: Taro - Jejich společné požívání způsobí otoky a bolesti břicha

Kromě toho byste v životě při konzumaci banánů měli dbát také na přiměřené množství každé konzumace, ne příliš velké. Diabetici by měli jíst banány méně nebo vůbec, protože banány mají vysoký obsah cukru.

Další věc, kterou je třeba vzít na vědomí, je nejíst banány na lačno. Konzumace banánů nalačno není pro trávicí trakt dobrá a způsobuje také vznik kamenů.

Nejezte nezralé banány. Pokud budete jíst nezralé banány, způsobí to lidskému organismu problémy se zácpou. Při skladování banánů je nedávejte do lednice. Teplota v chladničce je nízká a banány snadno zmrznou, zčernají, změkknou a zkaží se, a navíc mají špatnou chuť. Nejlepší je banány zavěsit, aby se daly skladovat delší dobu.

Canning Stock Route.

Franta a Vilka

Minulý rok jsme si projeli zajímavou trať, Canning Stock Route. I když trať byla hodně rozbahněná, tak zážitky stáli za to.

Projeli jsme část této trati a dojeli jsme do aboriginské osady Kunawarriti, kde jsme museli kvůli dvěma porouchaným motorkám, cestu ukončit. Druhou část jsme si nechali na tento rok.

Když jsme ale začali plánovat dokončení této trati, objevili se u mne zdravotní problémy a museli jsme tento výlet odložit.

Při jedné návštěvě našeho parťáka Štefana, přišla řeč i na tento výlet. Já jsem navrhl, že bychom to mohli nějak naplánovat, ale on se vyjádřil v tom smyslu, že díky mé nemoci už tuto cestu nedokončíme. To neměl říkat. Mezi 4.10. a 26.10 jsem totiž neměl žádnou návštěvu u lékaře a to rozhodlo. Vyrazíme 4.10. 2024!

Využili jsme ještě chladnější jarní dny, protože v Northern Territory a ve Western Australii, kam jsme se chystali, bude stále tepleji. Štefan byl hned pro, a aby měl spolujezdce, dali jsme vědět naší kamarádce Věře z Česka, která s námi jela i první část. Věra měla na vyřízení letenky a víz trochu víc než týden, proto jsem si od toho moc nesliboval. Stal se však zázrak a Věra vše stihla vyřídit a přiletěla. Tím ale veškerá idylka letošní výpravy skončila...

První jobovkou byl Věry let. Z Prahy Věra vyletěla v pohodě a mezipřistání měla mít v Doha. V té době, ale bohužel Irán vypustil rakety na Izrael a letadlo se muselo vrátit na nejbližší letiště, kterým byla Ankara. Zde strávili nějaký čas v letadle a pak doletěli do Doha, kde se rozhodlo, co se bude dít dál. Nebudu rozepisovat další její strasti, které si užila. Jen to, že její let, který měl i s mezipřistáním trvat 22 hodin, trval 65 hodin! To mluví za vše.

Vyrazili jsme na cestu tedy o den později. První zastávku jsme měli po 450 km jízdy, jsme se setkali se Štefanem. Věra přesedla k němu do auta a hned bylo vše veselejší. Hlavně na dlouhých úsecích, kdy bylo potřeba řidiče vystřídat.

Další zastávka byla u Finke River. Je to jedna ze čtyř hlavních řek Lake Eyre Basin a je považována za nejstarší řečiště na světě. Proudí jen pár dní v roce. Když k tomu dojde, jeho voda obvykle zmizí v písku Simpsonovy pouště, zřídka, pokud vůbec, dosáhne Lake Eyre.

Jobovkou číslo dvě bylo moje auto, kterému jsem, před tímto výletem, nechal vyměnit vstříkovaní paliva. Teď začalo mít problémy. Odmítalo znovu nastartovat, pokud byl motor ještě teplý. Přišli jsme na to, že asi pumpa, která vhání naftu do motoru, dobře nepracuje. A tak jsme vždy několik minut pumpovali ručně, než auto nastartovalo. Bylo to asi padesátkrát, a tak se z toho za čas stal náš startovací rituál. Několikrát jsme dokonce u benzinové pumpy, při tankování, nechali raději běžet motor, i když se to nesmí, abychom se rituálu vyhnuli. Nakonec jsme si v Alici Springs zavolali silniční službu, a mechanik nám řekl, že je v potrubí asi vzduch a ten způsobuje tento problém. Smířili jsme se s tím a pokračovali dál.

Za Alici Sprins jsme se chtěli napojit na Kiwirrkurra Rd a přes Gibson Desert North, asi 1 170 km, a dojet do osady Kunawarriti, kde jsme vloni skončili.

Volali jsme tedy do Adelaide Šárce a ta nám cestu, kvůli nedávným deštům, nedoporučila. Rozhodli jsme se tedy pokračovat v cestě dál, po Stuart Hwy, až do Halls Creek, (2 050 km) ve Western Australii. Odtud dojet do osady Billiluna, kde Canning Stock Route končí. Chtěli jsme se na Canning Stock Route napojit zde a jet jakoby zpět až do osady Kunawarriti. Odtud bychom se zase, jako vloni, vrátili do Alice Springs.

Po cestě jsme se vždy ve větších městech informovali o průjezdnosti Canning Stock Route a k naší radosti jsme se stále dozvídali pozitivní informace. V Halls Creek jsme najeli na prašnou cestu a po 180 km jsme dojeli do osady Billiluna. Zde jsme trochu tápali kudy kam, ale asi po ujetí 30 km nám cedule potvrdila, že jedeme správně. Byl to nádherný pocit, že dokončíme to, co jsme si naplánovali.

Najednou se ale na cestě objevily postavené, prázdné barely, jako zátaras cesty. No, vysvětlujme natěšeným nadšencům, kteří se sem trmácí 3 600 km, že se mají mít na pozoru. Barely byly odstrčeny a jupíí jeli jsme dál. Po dalších asi 50 km přišlo kruté rozčarování a jobovka v pořadí již třetí.

Před námi na cestě, byla voda a v dále též. Ale srdce bojovníka se nikdy nevzdává, a tak jsme zkusili část cesty projet. Začátek se nám podařil, ale pak jsme zapadli do bahna. Při vyprošťování auta, jsme zjistili, že nám nejdou zařadit pomalé rychlosti. (Jobovka číslo čtyři). A tak jsme museli auto z bláta vytlačit.

Znovu jsme obhlédli terén, abychom zjistili, že voda je všude, kam jen oko dohlédne. Bylo hodně smutné se po tak dlouhé cestě otočit a jet zpět. Museli jsme rychle vymyslet nový plán cesty. Domluvili jsme se, že se vrátíme do Northern Territory, navštívíme termální prameny v Matarance a odtud pojedeme po Savannah Hwy (prašná cesta) do Limmen NP.

Tento národní park je třetí největší park v Austrálii a jeho rozloha je kolem 9 370 km². Jednou z mnoha jeho krás jsou skalní města, která jsme se rozhodli navštívit. První na trase bylo Western Lost City. To se vyznačuje nádhernými skalními věžemi z červeného pískovce. K věžím jsme dojeli až po 28 km od hlavní cesty. Mezi pískovcovými věžemi se projíždí autem a je na co koukat. Na konci "města" je nádherná, pískovcová brána. Jelikož jsme do "měst" vjeli už pozdě odpoledne, rozhodli jsme se tady, právě u té brány, přespat. Ráno jsme ještě dlouho fotili a pak jsme jeli do Southern Lost City. Po cestě jsme uviděli směrovku k Butterfly Falls, odbočili jsme tam moc rádi, protože teploměr ukazoval kolem 38°C a vodu jsme neviděli několik dnů. Vodopád byl sice suchý, ale jezírko pod ním lákalo ke koupání. Dlouho jsme neváhali.

Do Southern Lost City jsme přijeli odpoledne. Toto skalní seskupení by se dalo přirovnat k Prachovským skalám. Ale těch nádherných červených věží je zde přes 1500. Zde se již musí chodit po cestičce, a obejít celý okruh nám trvalo asi hodinu.

Další zastávkou v tomto NP měla být Lorela Springs. Je to neuvěřitelně velký karavan park s rozlohou 4 000 km čtverečních! K vidění je tu snad vše, co si může člověk v přírodě představit. Nádherná skaliska, jeskyně, řeky, potoky, termální jezírka, listnaté stromy, ale i palmy. Dokonce je tu i malé letiště a volně se pasoucí krávy. Vášniví rybáři si snadno mohou zajet až k oceánu a chytat ryby. Je to takový malý ráj na zemi. My jsme zde s Vilkou již 2x byli a moc jsme se těšili, jak si tu nádhery s přáteli užijeme. Od Mataranky, přes ztracená skalní města až sem, jsme najeli víc jak 300 km po prašných, rozbitých cestách, a tak velká cedule na bráně ZAVŘENO, byla další jobovkou této výpravy!! (Již pátá). Přitom jsme se po cestě několikrát informovali v infocentrech a na internetu, a mělo být otevřeno.

Hodně moc zklamání jsme odjeli asi 50 km do malého městečka, kde byl telefonní signál. Štefan zavolal do kempu Lorela Springs a ptal se majitele, proč všude uvádějí, že je karavan park otevřený, když pak není? Dozvěděl se, že vztahy s místní aboriginskou komunitou nejsou v pořádku. Majitelé vždy karavan otevrou a aborigines si svými stížnostmi vynutí park opět zavřít. Prý je to poslední dobou tak častý jev, že už to ani na svých

internetových stránkách neopravují. Zřejmě za tím jsou další peněžní nároky. Není to nic neobvyklého, vždy si najdou důvod, jak zneprjemnit někomu byznys.

Na takový náročný výlet máme každý dvě rezervy na autě, protože ne všude se dá koupit náhradní pneumatika. Při jedné zastávce jsme čirou náhodou zjistili, že máme na jedné pneumatice asi 30 cm dlouhou prasklinu. I když stále držela, vyměnili jsme ji za rezervu. Během jízdy po prašných cestách se roztrhala další, a tak jsme měli už jen jednu rezervu. Asi 130 km před Tennant Creek, to už jsme dávno jeli pěkně po asfaltu, se nám udělala díra na boku pneumatiky, a začal ucházet vzduch. (že by šestá jobovčička?)

Na štěstí to bylo v místě, kde se dalo i zakempovat, a protože se blížil večer, zůstali jsme přes noc. U ohýnku jsme pak spekulovali, co s tím. Měli jsme dvě možnosti. Naložit obě poškozené pneumatiky do druhého auta, a dojet do Tennant Creek pro nové, anebo nasadit tu pneumatiku s prasklinou. a zkusit, jak daleko dojede, než praskne. Každý ujetý kilometr blíž k městu by byl dobrý. Zvítězila druhá možnost.

Brzy ráno jsme vše sbalili a vydali jsme se, pouze 60ti km rychlostí, k městu. Počítali jsme každý ujetý kilometr, a světe div se, pneumatika vydržela až do servisu!! Obě pneumatiky byly zase spravené a uháněli jsme dál směr Alice Springs.

Kolem Alice Springs je velký okruh asfaltových cest, ze kterých se návštěvník může snadno dostat k různým přírodním krásám. Jsou tu vodopády nebo skalnaté útvary s potůčky a tůňemi. Tam jsme chtěli nějaký den strávit, když jsme nemohli být v Lorella Springs. Ale večer, když jsme si lebedili v karavan parku v Alici Springs, volal Štefanovi jeho souseď, že se jejich městečkem prohnala vichřice. Prý shodila někomu střechu a nejde elektřina. (Tak to už je sedmá, že?) Štefan měl z té zprávy špatný pocit, a tak jsme se tedy ráno sbalili a vyrazili do Coober Pedy, Roxby Down a do Andamooky.

V Andamooce jsme u Štefana přespali a druhý den jsme se vydali k domovu do Adelaide. A aby toho nebylo málo, tak asi 300 km před Adelaide, nás předběhlo naše pravé, zadní kolo. (Takže osmá jobovka!)

Auto jsem zvedl na zvedáku a začal jsem zjišťovat škodu. Nebylo to moc dobré, protože jsme nepoztrácely jen matky, ale utrhly se všechny šrouby, které kolo drží.

Zřejmě jsme již těch problémů měli za sebou víc jak dost, tak se nad námi asi někdo smíloval, a zastavil u nás malý nákladník. Jeho řidič byl, jak jsme zjistili, mechanik, a v autě vozil spoustu náradí. Za chvíli po něm u nás zastavil i policajt, a pustil majáky, neboť jsme stáli trochu v silnici. Po této silnici jezdí často silniční vlaky, které bývají až 54,5 metru dlouhé, a tak jsme jeho službu uvítali.

Mechanik byl velice šikovný. Dal do brzdového bubnu 2 provizorní šrouby, na které nasadil kolo, a my jsme mohli sjet ze silnice. Po té policajt odjel. S mechanikem jsme se trochu vyrovnali, i když nic nechtěl. Během opravy, zastavilo několik řidičů, ochotných nám pomoci. V tomhle směru jsou lidé v Austrálii jedineční.

Zatím co mi mechanik pomáhal s opravou, zavolal jsem svému synovi. Ten si půjčil nákladní přírvěs za auto, a po 4hod. za námi přijel. Auto jsme naložili a za další 4 hodiny jsme byli doma.

Zřejmě tento výlet nebude patřit mezi ty nejnejpříjemnější, ale určitě si ho budeme dlouho pamatovat.

Celkem jsme najeli 8 520 km.

CO BUDE

Volume 5 Issue 170 (670)

MUSÍME SI POMÁHAT

Apríl– Duben

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše svatých budú **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888**; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala přístupná pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevřen: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024, — 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00

(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 24.března Léta Páně 2025

CzechoSlovak Country Klub

Sobota 29. března 15-18:00 hod.

Czechoslovakian Country Club
Neziskova Organizace založena v r. 1974

Vedená Dobrovolníky

Prezident Klubu: Mr Karl Kimla
Sekretarka: Mrs Silvia Kustvanova
Vice-Prezidentka: Mrs Marianna Naumovski
Pokladník: Mrs Gabriela Stojanoska

Údržba Areálu/Bezpečnost/Technický Dozor:

Mr Marian Marcincin

Kulturní Referenti/Členství/Marketing/Media:

Mrs Petra Stranska, Mrs Eva Spatenkova, Mrs

Magdalena Vanova, Mrs Ivanka Pokorna

Členové Podvýboru: Mr Milan Beseda, Mrs

Lenka Charvatova, Mrs Petra Phillips

Všichni jsou vítáni, bez rozdílu věku a kultury!

Zájemci o členství, pište nám, či nám zavolejte.

S přihláškou Vám rádi pomůžeme. Děkujeme,

České a Slovenské Komunitě za vaši dosavadní

podporu, a návštěvu Československého Country

Klubu. SPOLU TO VŽDYCKY

ZVLÁDNEME! Roční Členství pro Seniors

nad 60 let: AUD 10, Roční Členství a Nová

Členská Přihláška: AUD 15

Zájemci o Dobrovolnictví, Nový Sponzoři,

Brigády, Připomínky, Dotazy, Nápadů napište

nám na: committeescc@gmail.com

Moc Děkujeme. Přejeme Všem Krásný Den.

Klubový Výbor

Sydney Czech and Slovak Film festival 2 - 6 dubna 2025

Wednesday, 2nd April -

Grand Opening Night

Complimentary Becherovka/Gin Coctails

Appetizers will be served

Live Music a Red Carpet Attire

7:00PM WAVES / Vlny | Drama / History / Thriller

Thursday 3.April 6:30PM

THE DORMANT ACCOUNT / Spiaci účet | Drama

Friday 4.April 6:30PM

HER DRUNKEN DIARY / Zapisník alkoholičky |

Drama

Saturday, 5th April - Kids Raffle

Exciting Prizes and "Tea In Season" Tasting

- 1:30PM PROUD PRINCESS / Pyšná princezna |

Fairy Tale / Family / Animation

- 3:45PM WALTZING MATILDA / Tancuj, Matyldo |

Dramedy

- 6:30PM NOBODY LIKES ME / Nikdo mě nemá rád

| Drama / Romance

- 9:00PM MIKI / Miki | Action/Thriller

Sunday, 6th April - Closing Night

Glass of wine, Raffle, Prizes

Special Guest Actress Vica Kerekes

Q&A post-screening

- 1:00PM BEHIND THE CURTAIN OF GREAT

MOUNTAINS / Za oponou velehor |

Documentary

- 3:15PM THE CHAMBERMAID / Služka | Drama /

History / Romance

As part of the Czech and Slovak Film Festival

there will be special screenings in

Sokol Sydney at Frenchs Forest &

Czechoslovakian Country Club in Kemps Creek.

Dates and times will be advised soon.

#czechandslovakfilmfestsydney

Vzhůru na tropický ostrov

Vojtěch Novotný | Vesmír 103, 680, 2024/12

Výpravy na Novou Guineu mohou mít velmi rozličnou podobu. Někdo zakládá osadu nahých milovníků slunce, jiný slibuje nový ráj na Zemi, objevuje domorodce nebo zažívá ozbrojené napadení při vědecké expedici. A někdo prostě hledá dobrodružství.

Vegetarián a nudista z Norimberku August Engelhardt (1875–1919) odplul roku 1902 se svojí knihovnou, čítající 1200 svazků, na desetihektarový ostrůvek Kabakon v Bismarckově souostroví, aby tam založil osadu nahých milovníků slunce, živičích se výhradně kokosovými ořechy.

Hledání cesty k přírodě

V Německu se mladý Engelhardt inspiroval knihou Gustava Schlickeysena *Ovoce a chleba*: stravujeme se vědecky, propagující dietu sestávající výhradně ze syrového ovoce, neboť požívání masa podporuje válkychtivost. Engelhardt se ve své frutariánské filozofii radikalizoval až k závěru, že člověk by měl získávat energii jen z kokosových ořechů a slunečního svitu. Přidal se k společnosti *Fontána mládí*, propagující návrat k přírodě, zejména prostřednictvím vegetariánství, léčivé hlíny a nudismu. V sanatoriu společnosti pobýval měsíc i Franz Kafka, nicméně celý podnik byl soudem nakonec rozpuštěn pro propagaci nudismu. Jedna jeho část, firma Luvos, přežívá a nadále prodává léčivý jíl. Engelhardtovy názory na výlučné postavení kokosu byly ale příliš excentrické i pro *Fontánu mládí*, a nastal tedy čas k expedici na Novou Guineu, tehdy německou kolonií.

Engelhardtova sekta založená na kokosových ořeších, slunci, nudismu a absenci žen vzbudila jisté podivení mezi domorodci z Kabakonu. V Německu o ni nebyl velký zájem, a to navzdory příznivému společenskému podhoubí vytvořenému tehdy velmi populárními snahami o návrat k přírodnímu životu. Engelhardt neměl na Kabakonu nikdy více než 15 následovníků. Ti ovšem postupně umírali na malárii, léčenou výhradně požíváním kokosových ořechů, další přišli o život utonutím a v jednom případě i úderem padajícího kokosového ořechu. Nakonec se správa kolonie, jejíž starostí byl hlavně provoz kokosových plantáží a vývoz kopry do Německa, rozhodla podivný mířící na Kabakon zastavit a ponechala tam pouze Engelhardta. Ten po 17 letech, v roce neúrodném na kokosové ořechy, zemřel na tamější pláži na podvýživu.¹⁾

Hledání nové země zaslíbené

Čtvrt století před vyloděním Engelhardta byl sousední ostrov, dnešní Nové Irsko, svědkem mnohem grandióznější expedice. Zchudlý francouzský šlechtic Charles Marie Bonaventure du Breil, markýz de Rays (1832–1893) se roku 1877 prohlásil za „Karla, krále Nové Francie“, území zahrnujícího dosud nekolonizované ostrovy Tichomoří. Zájemcům o nový život v Nové Francii nasliboval ráj na Zemi ve velmi propracované, ale zcela lživé kampani, již vedl v pařížských novinách vydávaných vlastním nákladem. I přes varování vlády se našlo osm set osadníků, kteří se po zaplacení tučného zápisného nalodili na čtyři zaoceánské lodě, aby po strastiplné cestě dorazili do přístavu Breton, hlavního to města Nové Francie. Bohužel města zcela imaginárního.

Ve skutečnosti šlo o pobřeží jižního cípu ostrova, porostlé pralesem, zamořené malárií a obývané ne zcela přátelskými domorodci. Jeden z osadníků, Jean Mouton, si zapsal do deníku dojmy z příjezdu: „*náš ráj země zaslíbené se proměnil v peklo, pro některé osadníky to byl takový šok, že plakali zklamáním*“. Motivační píseň výpravy „*od starých břehů Francie se vydáváme k vycházejícímu slunci do země, kterou jsme milovali, ještě než jsme ji spatřili – Nové Francie, země zlata*“ se ukázala být poněkud optimistickou a neúčinnou proti trudnomyslnosti. Osadníci se přesto pokusili farmařit, ale do dvou let kolonie zanikla. Pětina osadníků zemřela, zejména na malárii, ostatním se podařilo získat azyl v Austrálii, tehdy ještě souboru trestaneckých kolonií. Do kolonie Nový Jižní Wales se tak dostalo 217 italských osadníků, kteří zde položili základ Nové Itálie, dodnes existující italské enklávě. Markýz de Rays své království velmi rozumně nikdy nenavštívil. Nakonec byl za svůj podvod odsouzen k šesti letům vězení.

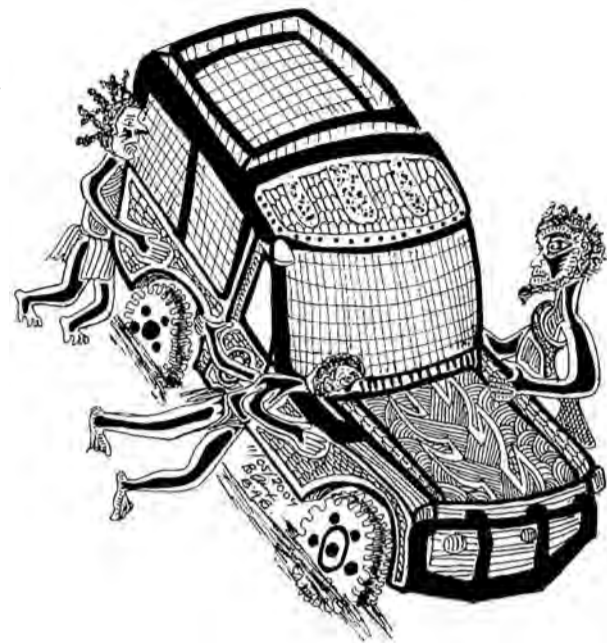
Nová Francie sice osířela, alespoň co se Evropanů týče, ale nikoli nadlouho. Francouzský pokus o kolonizaci natolik znervóznil Austrálii, že roku 1883 to už premiér severní kolonie Queensland nevydržel a Novou Guineu bez souhlasu Londýna anektoval. Tento akt byl obratem anulován, ale o pět let později byla Britská Nová Guinea na jihu ostrova oficiálně vyhlášena jako odpověď na zřízení Německé Nové Guineje na severu. Nová Francie se v ní stala Novým Meklenburskem, než byla přejmenována na Nové Irsko poté, co Německo ztratilo své kolonie ve prospěch Británie po první světové válce.

Hledání zlata a nehledaný kontakt s novou civilizací

Michael J. Leahy (1901–1979) nepatří mezi všeobecně známé cestovatele, a to zcela neprávem. Dne 26. května 1930 se vypravil s australským kolegou Michaelem Dwyerem a patnácti domorodými nosiči na jednu z nejdůležitějších expedic uplynulého století, ne-li moderní historie. Muži vystoupali do strmých hor tvořících páteř ostrova Nová Guinea, kde očekávali rozeklaný, pralesem porostlý a neobydlený terén. Našli tam ale široká kultivovaná údolí, v nichž žil více než milion lidí ve vesnicích s pokročilým zemědělstvím, jež si sami před sedmi tisíci lety vynalezli. Technologie novoguinejských horalů byla stěží neolitická, s ohněm a kamennými nástroji, ale bez hrnčířství. Doba bronzová či železná tam nikdy neproběhla. Přesto si Novoguinejci zformovali svoji krajinu kamennými nástroji do stejně příjemné podoby jako středověká Evropa, s mozaikou polí, luk, vesnic a remízků. Hlavní plodinou bylo domácí taro a sladké brambory, které se tam dostaly složitými cestičkami v posledních třech stoletích z postkolumbovské Ameriky. Hlavním platidlem byly mořské škeble, aniž by horalé o existenci moře věděli. Cestování domorodců bylo tehdy nemožné vzhledem k nepřátelským vztahům mezi sousedními kmeny, takže se pohybovaly pouze obchodované předměty z ruky do ruky.

Setkání dvou bílých cestovatelů vybavených puškami, dalekohledy, fotoaparáty, oblečením, zapalovači a masovými konzervami a stovek domorodců bylo pro obě strany naprostým šokem a senzací. Šlo o poslední první kontakt mezi dvěma velkými civilizacemi v lidské historii, tedy pokud se nedostaneme do kontaktu s mimozemšťany anebo se naše globální civilizace opět nerozpadne na vzájemně izolovaná společenstva. Novoguinejští horalé velmi pružně

a nadšeně přijali civilizační novinky, aniž by ztratili vlastní kulturu. V místě prvního přistání letadla na novoguinejské Vysočině stojí dnes největší město Mt. Hagen. Domorodci tehdy pod vedením členů expedice postavili přistávací dráhu a letadlo pak přivezlo celé bedny vzácných škeblí k nákupu potravin a nosičů, a tím způsobilo první inflační vlnu v historii Vysočiny.

Perokresba místního umělce. Autor Benson Avea Bego

První kontakt s Vysočinou se odehrál ve všeobecně přátelském duchu vzájemné fascinace a snahy o pochopení, a tedy s minimem obětí na životech. To je vzhledem k rozdílnosti obou civilizací pozoruhodné. Měli jsme štěstí, že Michael Leahy sice hledal zlato, ale byl zároveň velmi osvěcovaným cestovatelem, jenž potenciálně nebezpečný kontakt zvládl. A dokonce historický moment zdokumentoval podrobným deníkem, fotografiemi a filmem.²⁾

Hledání a poznávání vědecké

Do pralesů na svazích Mt. Wilhelm, nejvyšší hory Papui Nové Guineje, se roku 2010 vypravila Kateřina Tvardíková (*1984), tehdy doktorandka Jihočeské univerzity. Chtěla studovat, jak se pralesní společenstva ptáků mění s rostoucí nadmořskou výškou. Příležitostí, kde se neporušený prales rozkládá od nížiny až po hranici lesa v 3700 metrech nad mořem, není v tropech mnoho.

Expedice vyrazila terénními vozy Land Cruisery z naší výzkumné stanice v Madangu, aby se na svazích hory přeměnila na výpravu pěší, s nosiči přenášejícími vybavení a zásoby jídla každý týden o pět set výškových metrů dále po svahu, k dalším studijním plochám. Na těch ornitologové ptáky pozorují a zejména jim naslouchají, neboť v pralese je ptáky spíše slyšet než vidět. Kromě Kateřiny byli členy týmu i čtyři asistenti, včetně zkušených ornitologů Bonnyho a Samuela, které si sama vyškolila.

V pořadí čtvrtý tábor si výprava postavila ve výšce 1700 metrů nad mořem. Druhého dne ráno, když asistenti připravovali lesní plochy k sledování ptáků, tábor přepadli čtyři ozbrojenci s mačetami. Zničili vybavení tábora, rozsekali stany a spálili batohy. Dva asistenty sekli mačetou, naštěstí nikoli vážně, a Kateřinu nechali utéct do pralesa s rukama svázanými za zády.

Na stanici v Madangu jsme nic netušili až do chvíle, kdy první asistent doběhl do civilizace s mobilním signálem a zavolal. Ihned jsme mobilizovali zaměstnance, nabrali ozbrojenou policii a vyslali vůz Land Cruiser na půl dne trvající jízdu k ústí jediné cesty od tábora vedoucí do nížiny, ven z pralesa.

Zároveň jsme vypsalí společnosti Pacific Helicopters bílko šek na náklady, naložili zásahovou jednotku policie vyzbrojenou automatickými puškami a neprůstřelnými vestami a vydali se hledat Kateřinu. Té se mezitím podařilo i se svázanými rukama dorazit přes kilometry pralesního terénu k nejbližší vesnici, kde ji ošetřili. Vyslali běžce do okolních vesnic se zprávou, že bílá žena byla nalezena. A tak jsme nakonec mohli přistát přímo v té správné vesnici, a to na vhodně umístěném kargokultickém helipadu.

Na vysvětlenou, na Nové Guineji, jež se dostala do styku s vyspělou technologií teprve nedávno, kvetly kargo kultury celé 20. století. Vycházejí z předpokladu, že technologii a bohatství rozvinutých zemí lze získat napodobováním rituálů nositelů této technologie. Vznikala tak pralesní letiště, na nichž domorodí dispečeri se sluchátky z kokosových ořechů přivolávali letadla s nákladem. Ve vesnici, kam dorazila Kateřina, se jeden stařík snažil už měsíce přivolat vrtulník prospektorů těžby zlata tím, že na okraji řeky vyklučil helipad a pravidelně ho čistil od zarůstající vegetace. Helipad byl patrný i ze vzduchu, takže magie zafungovala a my jsme na něm skutečně přistáli, vyzvedli k ošetření mírně otřesenou Kateřinu a jednoho asistenta mírně seknutého mačetou, poděkovali vesničanům za pohostinnost a odletěli do Madangu. Mezitím náš tým s terénním vozem nastražil lékaře a odchytil jednoho ze zločinců s částí peněz a vybavení ukradených expedici. Po jisté neformální fyzické interakci byl předán policii.

Reakce studenta na takové trauma může být dvojitá, buď odjede z Nové Guineje a snaží se na celou zkušenost i zemi zapomenout, nebo se doma zotaví a poté se vrátí zpět. Kateřina zvolila cestu třetí, když se prvního večera na stanici zeptala, kdy bude nejhodnější doba vydat se na Mt. Wilhelm znovu, neboť její asistenti jsou již připraveni.

Hledání dobrodružství

Benedict Allen (*1960) o sobě prohlašuje, že je rozený cestovatel a „expert na přežívání“. Zjevně by se rád stal objevitelem neznámých zemí a jejich obyvatel, ale k tomu se narodil pozdě nejméně o století. V roce 1986 navštívil novoguinejský kmen v nivě řeky Sepik, prohlásil ho za dosud nekontaktovaný a prošel si tam iniciací. Dnes je ale snaha být objevitelem domorodých kmenů, jejichž mládež je ovšem už dávno na facebooku, poněkud nevděčná. Allen se však přesto rozhodl udělat z opakované návštěvy „svého“ kmene dobrodružství a 11. října 2017 tweetoval selfičko „Pochoduji na Heathrow. Mohu být pryč delší dobu (nesnažte se mne zachraňovat prosím; tam, kam se na PNG vydávám, byste mne stejně nikdy nenašli, chápejte)“. Jeho komentář byl citací slavných slov kapitána Lawrence Oatese („I may be some time“), s nimiž odkráčel roku 1912 ze stanu do polární bouře, aby svými zraněními nezdržoval postup polární expedice do Nové země. Jak ale ještě uvidíme, když dva říkají totéž, nemusí to být totéž. Allen tedy odkráčel do nitra Nové Guineje, a když se po třech týdnech nedostavil do Hongkongu na předem naplánovanou přednášku o svých dobrodružstvích, začaly v britských novinách vycházet články o ztraceném cestovateli. Allen si totiž z čiré romantiky na své cesty nebere satelitní navigaci ani telefon.

Nakonec, jak to v normálně osídlené kulturní krajině bývá, se soucitní domorodci podivně bloudícího cizince ujali a dovedli ho na nejbližší

polní letiště Hewa. Britské tabloidy měly pře s články o čekání na záchranu z „odlehleho letiště“. Je to letiště, jak odlehle tedy může být? Kromě toho se nachází 50 kilometrů od obřího zlatého dolu Porgera, kde na směny pracuje mnohý z příslušníků „divokých kmenů“ s moderní technologií a po práci odpočívá v pokoji s vysokorychlostním internetem. Deník Daily Mail nakonec zaplatil Allenovi evakuační helikoptéru, což mu umožnilo přijít s titulní stranou „Daily Mail zachránil malarického britského cestovatele uvízlého v pralesi mezi válečnickými kmeny“. Nakonec vše pokazil pilot vrtulníku, pro něhož šlo o rutinní let, nikoli dramatickou záchrannou misi, prohlášením, že o Allena se postarali domorodci, a žádné zachraňování tedy nepotřeboval. Konkurenční noviny Mail on Sunday to s neskrývanou škodolibostí otiskly. Komickou anabází až švejkovských rozměrů popsal samotný cestovatel stejným slohem jako bulvární Daily Mail, tedy že ač nemocen malárií, tak se přes kmenové války, bránil mu v postupu, heroicky „nikdy nevzdal“. Byl ovšem poněkud skoupý na detaily ohledně zmíněných válečnických kmenů. Zlé jazyky tvrdí, že vše bylo pečlivě plánováno k vyvolání rozruchu v médiích, já nicméně věřím, že jde o romantické snahy cestovatele uvízlého duševně v minulých stoletích.

A nakonec : Co je to expedice Expedice

Expedice je eskalací výletu k vyšší obtížnosti a vznešenějšímu cíli. Obojí je dnes těžší než v minulosti. Cestování po světě ztratilo část tajemství tím, jak lze cestovatele sledovat v reálném čase. Každodenní kontakt s domovem je praktický, ale zároveň expedici poněkud zevšedňuje.

Stejně tak i některé klasické cíle expedic pozbývají smyslu. Objevování nových kontinentů, hor či pramenů řek je jistě věcí minulosti, i výstup na Mt. Everest se mění z expedice na výlet. Ještě významnější změnou je celosvětová provázanost lidských společností do jednoho internetového lidstva, zatím sice nedokonalá, ale všudypřítomná. Před třiceti lety jsme po příchodu do pralesních vesnic na Nové Guineji byli při večerním posezení u ohně vždy zpovídáni vesničany hladovými po informacích z dalekého světa. Ptali se, jak se žije v Evropě, a my jsme jim vypravovali pro ně neuvěřitelné příběhy a také opravovali jejich často bizarní představy o životě cizinců. Sami jsme samozřejmě měli podobně nesmyslné představy o životě jejich. Odlehle vesnice jsou na Nové Guineji dodnes, nicméně mystérium života v jiných krajích je pryč.

Snad jenom vědci mají to štěstí, že cíle a motivace jejich expedic zůstávají nedotčeny již po staletí. Dnešní biolog nemá v tropickém pralesi o nic méně práce, než měl Alfred Wallace před 150 lety. Stejně tak odjet do pralesa a založit v něm bizarní kult je možné tak jako dřív, dokonce už k tomu dnes není nutný ani ten prales. Svět se stává stejnorodějším a průhlednějším, roste počet rostlin, živočichů, jakož i myšlenek a příběhů rozšířených člověkem po celém světě. Nikoliv ale do té míry, aby cestování ztratilo na významu. Představy o tom, jak bychom měli cestování omezit, obvykle v zájmu snížení emisí skleníkových plynů, a nahradit ho videokonferencí po internetu, jsou naivní a nebezpečné. Naštěstí se zatím nenaplnují, jak ukazuje návrat turismu po covidu.

Na planetě se dodnes hovoří sedmi tisíci jazyky. Ty mohly vzniknout jenom díky izolaci

jednotlivých lidských společností a jejich kultur, bez přílišných expedic. Jak se cestování stávalo častějším, lidé si této rozmanitosti stále více všimli a mohli ji začít oceňovat, zároveň ji ale právě tím cestováním také ničili. Dnes se dostáváme do konečných fází tohoto procesu stále intenzivnějšího poznávání světové rozmanitosti, jenž zároveň pracuje na jejím zániku. Většina ze světových jazyků je už ohrožena, jak ztrácí význam pro komunikaci ve světě, kde se vše důležité projednává v angličtině. Patříme k šťastným generacím posledních pěti set let, které mohly cestovat a stále ještě rozmanitý svět zažít.

Vojtěch Novotný

Prof. RNDr. Vojtěch Novotný, CSc., (*1964) vystudoval Přírodovědeckou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci. Zabývá se ekologií herbivorního hmyzu v tropických ekosystémech. Pracuje v Entomologickém ústavu, součástí Biologického centra AV ČR v Českých Budějovicích, přednáší na Přírodovědecké fakultě Jihočeské univerzity a vede terénní stanici na Papui-Nové Guineji. Je členem Učené společnosti České republiky.

Kdo tohle umí - kdo tohle má?

Čeština je krásný jazyk:

Všichni pili, jen František Nepil
Všichni ryli, jen Bohumil Hrabal.
Všichni použili kleště, jenom Zdeněk Svěrák.
Každý byl mokřý, jen Jiří Suchý.
Všichni jsou cizinci, jen Svatopluk Čech.
Všichni sbírají jedlé* houby, jen Zdeněk Nejedlý.
Všichni uchopili celé roucho, jen Stanislav Lem.
Všichni měli oštěpy dřevěné, jenom Jan Železný.
Všichni hráli zvolna, jenom Tomáš Pospíchal.
Já sbíral lipový květ a Karel Heřmánek.
Všichni dali sprint, jen Tomáš Klus.
Všichni si vyslechli osvobozující rozsudek, jen Tomáš Ortel.
Všichni byli svěží, jenom Michal Malátný.
Všichni jsou opálení, jenom Petr Spálený.
Všichni mrazili, jen Milan Chladil.
Všichni byli vzhůru, jenom Jaromír Spal.
Každé otevřené dveře Jiří Zavřel.
Kdo nechtěl, tak ho Miroslav Donutil.

Víte, že ,,,

Za celé své prezidentství Joe Biden vlastnoručně podepsal jen jeden dokument – ten poslední, jímž se vzdává kandidatury do voleb a předává ji Kamale Harrisové. Jeho podpisy na ostatních dokumentech, zákonech a dekretech jsou padělky. (...) No a tento projekt si – vlastně skoro náhodou – všiml různých Bidenových podpisů, a ten na rezignaci mu přišel trochu jiný, než ty ostatní. Podivná se zdála ani ne tak jinakost toho jednoho, jako stejnost všech ostatních. Osobní podpis se totiž v malých detailech různí, podle psychického rozpoložení, nálady, zdravotního stavu, posazení, naklonění, a podobně. Naprosté stejnosti lze dosáhnout jen mašinkou. Taková mašinka existuje a jmenuje se „autopen“ čili automatické pero. (...) Ten Projekt si matně vzpomněl, že ta mašinka se používala občas už od 50 let minulého století, a jeho prezidentské používání uzákonil v roce 2013 Barack Obama, když se čvachtal na dovolené na Havaji a nechtělo se mu letět do Washingtonu kvůli jednomu dokumentu. Benjamin Kuras

Na Západě probíhá hon na Židy

Guy Milliere NevPes

V Amsterdamu byli 7. listopadu izraelští fotbaloví fanoušci naháněni v ulicích, bití, sráženi na zem, kopáni, bodáni a házeni do ledově studených městských vodních kanálů. Útočníci vykřikovali antisemitské urážky a napadené oběti ve snaze uniknout křičeli, že nejsou Židé. Během pogromu ani po něm nebyl nikdo zatčen. Zadržené útočníky policie naložila do autobusů a vysadila na okraji města. Na snímku: Policisté pronásledují výtržníky, kteří 7. listopadu 2024 v Amsterdamu napadli Židy a Izraelce. (Foto: Wahaj Bani Moufleh / Middle East Images / AFP prostřednictvím Getty Images)

Amsterdam. 7. listopadu 2024. Hned po skončení fotbalového zápasu mezi nizozemským fotbalovým klubem AFC Ajax a izraelským fotbalovým klubem Maccabi Tel Aviv FC byli napadeni fanoušci Maccabi, kteří na zápas přijeli z Izraele a několika evropských zemí. Fanoušci izraelského klubu byli naháněni v ulicích, bití, sráženi na zem, kopáni, bodáni a házeni do ledově studených městských vodních kanálů. Útočníci vykřikovali antisemitské urážky, oběti ve snaze uniknout volali, že nejsou Židé.

Útočníci si své počínání natáčeli na mobilní telefony a videa pak zveřejňovali na sociálních sítích. Pět Izraelců bylo hospitalizováno, desítky dalších – někteří zranění – se na několik hodin zamkly ve svých hotelových pokojích. Izraelská vláda vyslala letadla na evakuaci svých občanů. Ve městě, kde se před nacisty ukrývala Anna Franková se svojí rodinou, dokud nebyli vydáni německým okupantům a poslání do koncentračního tábora, probíhal džihádistický pogrom.

„Pro město je to velmi temná chvíle, za kterou se hluboce stydím,“ prohlásila ‚levicová‘ starostka Amsterdamu Femke Halsema.

Nizozemský král Vilém Alexandr se vyjádřil ještě jednoznačněji: „Antisemitské chování v našich ulicích nesmíme přehlížet.“

„V minulosti jsme už zažili, že zastrašování má tendenci se zhoršovat a má strašlivé následky. Židé se musí v Nizozemsku cítit bezpečně, a to vždy a všude.“

Nizozemský premiér Dick Schoof, rovněž ‚levicový‘ politik, prohlásil: „Záměrné vyhledávání a pronásledování Židů je naprosto neomluvitelné.“

„Stali jsme se Gazou Evropy,“ prohlásil nizozemský poslanec Geert Wilders.

„S tím se NESMÍŘÍM. NIKDY. Úřady se budou zodpovídat za to, že nedokázaly ochránit izraelské občany. Už nikdy více.“

Jeden z napadených izraelských fanoušků napsal: „Sloužil jsem teď čtyři měsíce v Pásmu Gazy a to, co jsem zažil tady, je stejně děsivé. Tady venku je válka. Srazili mě autem a někdo na mě vytáhl nůž. Jsem lehce zraněný, ale nejsem ochotný se tady nechat ošetřit, nechám se ošetřit až doma... Jsou všude. Žádná policie. Naprostý chaos. Všechno bylo předem zorganizované.... Každý čtvrtý člověk jdoucí po ulici, je muslim, který chce útočit na Židy.“

Útočníci vypadali převážně jako muslimové s palestinskými vlajkami. Říci, že je někdo propalestinský, se v Evropě stalo politicky korektním způsobem, jak říci, že nenávidí Izrael a Židy.

Geert Wilders, který žije pod nepřetržitou policejní ochranou již od roku 2005, varuje před nebezpečím vyplývajícím z rostoucího počtu muslimů v jeho zemi již léta.

Nenávist muslimů je v Nizozemsku přítomná již dlouho. Již v roce 2004 byl v Amsterdamu brutálně zavražděn islamistou filmař, filmový producent a režisér Theo van Gogh. Jeho vrah tvrdil, že van Goghův film „Podvolení“ (Submission) kritizující islám a muslimskou komunitu za zacházení se ženami uráží islám. U nože zabodnutého do van Goghova břicha byl zanechán papír se vzkazem, že další na řadě jsou Ayaan Hirsi Ali a Geert Wilders, kteří na tomto filmu také spolupracovali.

Ayaan Hirsi Ali pochází ze Somálska a v dětství se stala obětí mrzačení ženských pohlavních orgánů. Aby unikla nucenému sňatku, tak požádala o azyl v Nizozemsku a stala se Nizozemkou. Vystudovala univerzitu a byla zvolena poslankyní nizozemského parlamentu. Po van Goghově zavraždění dostala nepřetržitou policejní ochranu, její sousedé si ale stěžovali, že je její přítomnost ohrožuje. Byla obviněna, že lhala v žádosti o azyl – zřejmě záminka k jejímu pronásledování kvůli kritice islámu – a po zpochybnění platnosti jejího nizozemského občanství odešla do Spojených států amerických.

Geert Wilders zvítězil v listopadu 2023 v nizozemských parlamentních volbách a jeho Strana pro svobodu (PVV) se stala nejsilnější stranou v nizozemském parlamentu. Po dlouhém snažení se Geertu Wildersovi podařilo sestavit vládní koalici, ale jeho koaliční partneři jej nechtěli jako premiéra, což Wilders označil za nespravedlivé a „ústavně špatné“.

Během amsterdamského pogromu ani po něm nebyl nikdo zatčen. Útočníci byli pouze naloženi do autobusů a vysazeni na okraji města.

Izraelská zpravodajská služba Mosad nizozemské úřady a policii varovala, že by 7. listopadu mohly proti Židům proběhnout násilnosti, a vyzvala je, aby zvýšili bezpečnost na stadionu, v hotelech, na nádražích a v centru Amsterdamu – bezvysledně.

Když násilnosti vypukly, tak policie pro jejich zastavení udělala jen málo.

Ayaan Hirsi Ali napsala:

„Velkou část policejního sboru v Amsterdamu dnes tvoří druhá generace migrantů ze severní Afriky a Blízkého východu. Po událostech ze 7. října 2023 již někteří policisté odmítli sřežít židovská místa, jako je například Muzeum holocaustu.“

V Amsterdamu byly den po pogromu zakázány na neurčito demonstrace, ale přesto proběhly. 11. listopadu mladíci podpálili tramvaj, rozbíjeli okna, házeli po policistech kameny a křičeli „Židé jsou rakovina“. 12. listopadu zatkla policie pět mužů a poté je propustila. Policie identifikovala 45 podezřelých, osm z nich policisté zatkli.

To, co se děje v Nizozemsku, se děje i v dalších západoevropských zemích.

Antisemitské útoky jsou ve Francii stále čtenější. Připomeňme si třeba mučení a zavraždění Ilana Halimiho, zavraždění dvou starších žen – Mireille Knoll a Sarah Halimi. (Viz také článek Francie: Zahul si trávu, zabij Žida, vykašli se na soud, jsi volný) Nebo masakr v Toulouse v roce 2012, kde islamista zavraždil židovské školáky. Masakr v Paříži v roce 2015 zase ukázal, že islamisté zavraždí i Židy, kteří si třeba jen půjdou nakoupit do židovského supermarketu.

V Paříži na demonstracích na podporu Hamásu, které následovaly po masakru Židů v Izraeli 7. října 2023, skandovali demonstranti hesla „Smrt Židům“ a „Smrt Izraeli“. Několik demonstrací skončilo výtržnostmi, při nichž byly napadeny židovské podniky, na zdi některých budov byly nastříkány Davidovy hvězdy a někdy i německé slovo Jude.

Když v Londýně skupiny mladých muslimů útočily na Židy a v londýnském metru na židovské studenty, tak britská policie útoky ignorovala.

V Berlíně napadl 12. listopadu 2024 "propalestinský" dav vyzbrojený holemi a noži členy židovského mládežnického fotbalového týmu.

Útoky na židovské studenty jsou hlášeny také ze Spojených států amerických, antisemitských útoků přibývá. Demonstrace proti Izraeli a na podporu Hamásu jsou doprovázeny antisemitskými činy. V kampusu Pittsburské univerzity nedávno muž s keffjou praštil skleněnou lahví dva židovské studenty s jarmulkami na hlavě a skupina muslimských studentů zbila jiného studenta majícího na sobě Davidovu hvězdu.

Situaci v Kanadě charakterizovalo Kanadské centrum pro Izrael a židovské záležitosti (CIJA, Canadian Centre for Israel and Jewish Affairs) ve své zprávě takto: „Kanada je pro Židy stále nebezpečnější.“ Minulý měsíc bylo zmařeno íránské spiknutí mající za cíl zavraždit židovského právníka v oblasti lidských práv a bývalého kanadského ministra spravedlnosti a bývalého poslance Dolní sněmovny kanadského parlamentu Irwina Cotlera. Jeden obyvatel Vancouveru nedávno poznamenal:

„Při procházce městem vás napadne, že žijeme v sousedství Pásmu Gazy. Protesty na podporu Hamásu a výhrůžky pumovými útoky na židovské instituce ve mně vyvolávají pocit, že je mi kvůli vlastní bezpečnosti nepříjemné prozradit, že jsem Žid.“

Podobná svědectví přicházejí také z Toronta a Montrealu.

Muslimský antisemitismus, tak běžný v muslimských zemích, se vlivem imigrace rozšířil také do západní Evropy a Severní Ameriky. S muslimy přicházejí na Západ také islámské organizace a radikální imámové, kteří neustále podněcují nenávist vůči Židům, Izraeli a Západu. V západní Evropě se muslimské čtvrti staly ohnisky kriminality, ze kterých nemuslimské obyvatelstvo uteklo.

Západoevropští politici nejprve tvrdili, že se muslimové integrují a nebudou vyvolávat žádné třenice. Když se ukázalo, že se mnozí muslimové do západní společnosti neintegrují, a naopak vyvolávají nepokoje, rozhodli se politici problémy záměrně přehlížet a pravděpodobně ze strachu z nepokojů na řešení problémů rezignovali.

Podle některých organizací jsou ti, kteří tvrdí, že integrace muslimů selhává nebo že nenávist muslimů vůči Židům je všudypřítomná, obviňováni z rasismu, xenofobie nebo příslušnosti ke krajní pravici. Organizace bojující proti antisemitismu nikdy nemluví o muslimském antisemitismu. Místo toho obviňují z antisemitismu „krajní pravici“. „Krajně pravicový“ antisemitismus samozřejmě existuje, ale od 2. světové války většinou na Židy neútočí a nevraždí je.

S islámskými organizacemi se sblížila naopak krajní levice, možná na základě společného přání změnit uspořádání společnosti podle svých představ.

Krajní levice s rostoucí vehemencí podporuje „palestinskou věc“: „Krajní levice“ je nyní v Evropě rozhodně „antisionistická“ a plná protižidovské nenávisti, podobně jako nejradikálnější muslimové.

Dokud budou odvážní politici jako Geert Wilders vytlačováni na okraj, bude se situace v Evropě jen zhoršovat. Evropští politici se bojí muslimských nepokojů a ztráty potenciálních voličů. Úměrně tomu se stávají stále více protiizraelskými.

Například francouzský prezident Emmanuel Macron vyzval k úplnému zastavení dodávek zbraní do Izraele. „Nemůžete bránit civilizaci tím, že budete rozsévat barbarství,“ řekl izraelskému premiérovi Benjaminu Netanjahuovi, neustálé ostřelování Izraele ze strany Hamásu a Hizballáhu ale samozřejmě opomněl zmínit.

Demonstrace na podporu Hamásu a obsazování univerzit násilnými antisemity v posledních měsících by měly být vnímány jako výstražné červené světlo. Historie ukazuje, že nereagování na nenávist vůči Židům a Izraeli povede pouze ke zhoršení situace a k anarchii.

„Izrael je jediné místo, kde jsou Židé chráněni,“ napsala sloupkařka Caroline Glick. „Bez Izraele by žádný židovský národ neexistoval.“

Izrael se snažil, aby se tolik vyzývané „příměří“ nevypařilo. Novinář Daniel Greenfield k tématu příměří poznamenal:

„Příměří trvalo přibližně 4 dny.“

„Někteří lidé jsou prostě nepoučitelní.“

„Příměří s teroristy probíhá vždy stejně.

Prostřednictvím dlouhého procesu vyjednávání se dosáhne řady ujednání.“

„Teroristé začnou do 24 hodin uzavřené příměří porušovat.“

„Pokud je do toho nějak zapojen Izrael, tak jej svět začne okamžitě obviňovat.“

„Bidenovo libanonské příměří trvalo přibližně 4 dny. Během této doby Hizballáh znovu obsazoval své staré pozice, rozestavoval rampy na odpalování raket, opevňoval se a připravoval se na nové útoky. To vše v rozporu s podmínkami příměří. Izrael reagoval likvidací postupujících jednotek a Hizballáh se vrátil k odpalování raket na Izrael.“

„Tolik k příměří.“

*

„Vyjádření ochoty vyjednat s islámskými teroristy je projevem slabosti. Džihádisté nabízejí vyjednávání pouze ze strachu, slabosti nebo proto, aby nás dostali do pasti – a předpokládají, že my jednáme stejně. Nic je nepřesvědčí o tom, že s nimi skutečně chceme žít v míru a že dáváme přednost alternativám před násilím. Takže kdykoliv jim nabídneme vyjednávání, tak to považují za slabost nebo lest.“

„Pokud by naši diplomaté někdy pochopili tuto kulturní realitu, tak by přestali být zmatení, když pak jednání ztroskotají.“

Dr. Guy Millière je profesor Pařížské univerzity a autor 27 knih o Francii a o Evropě.

Poskytl Gatestone Institute

Přijde táta domů a povídá: "Rodino, dostal jsem prémie! Poletíme na dovolenou k moři! Prosím tě, proč brečíš, Pepičku?"

"Když já s vámi nemůžu, já ještě neumím Létat!"

MASAKR: Bagdádské věšení Židů

Hana Lukešová 2025

Na 27. leden připadá Den památky obětí holocaustu. Izrael a Židé na celém světě truchlí za miliony svých lidí vyvražděných nacisty. Židé s kořeny v Iráku však vzpomínají také na nevinné Židy, které popravil vládnoucí režim v Iráku na základě vykonstruovaných obvinění dne 27. ledna 1969.

Z devíti údajných židovských „špehů“ byli čtyři mladší než zákonem stanovený věk pro popravu. Desátý, Jamal Hakim, rovněž nezletilý, měl židovského otce.

Letos dne 27. ledna 2025 uplynulo 56 let od poprav devíti mužů, kteří byli zavražděni jen proto, že byli Židé žijící v Iráku. Avšak poté bylo oběšeno a nebo zavražděno dalších nejméně 42 Židů, z nichž čtyři byly ženy. Kromě zavražděných bylo mnoho dalších, kteří byli vězněni, vyslýcháni a mučeni, ale následně propuštěni - a poznamenáni na celý život.

Je nutné zmínit, že ti z nich, jejichž věk soud uvedl jako 20 nebo 21 let, byli ve skutečnosti mladší. Soud si tuto lež na nich vynutil, aby mohli být stíháni a následně oběšeni.

David Hesel Barukh Dallal 20 let, student z Basry

Sabah Haim Dayan 25 let, vysokoškolský student z Basry

Fouad Gabbay 35 let, speditér z Basry

Naim Khedouri Hilali 21 let, student z Basry

Charles Raphael Horesh 45 let.

komisionář/zástupce z Bagdádu

Jacob Gourdgí Namerdi 32 let, zaměstnanec

BOAC z Basry

Heskel Saleh Heskel Saheyek 20 let, student z Basry

David Ghali Yedgar 21 let, student z Basry

Ezra Naji Zilkha 60 let, obchodník z Basry

Historie iráckých Židů je velmi dlouhá a bohatá na tradice a zahrnuje tisíce let soužití s Araby v oblasti, kterou nazýváme Blízkým východem. Ačkoli v světové historii bylo mnoho období, kdy byli Židé pro své náboženské přesvědčení pronásledováni v mnoha částech světa, jedno období vyvrcholilo pronásledováním Židů žijících v Iráku: začalo šestidenní válkou a skončilo v roce 1973 poté, co již všichni zbývající Židé, kteří ještě neemigrovali v padesátých letech minulého století krátce po vzniku Izraele, uprchli.

Židé s iráckými kořeny si pamatují na dny, měsíce, roky plné teroru, které následovaly po šestidenní válce roku 1967.

Irácký režim odepřel Židům základní přístup ke komunikaci, když jim přerušil telefonní linky, Židé již nemohli studovat na univerzitách, nesměli pracovat a měli zakázáno cestovat mimo Irák. Zpočátku to všechno Židé neochotně přijímali a zvládali svůj život i bez toho všeho.

Roku 1968 se ovšem vláda pod vedením prezidenta Hasana al-Bakra, jehož pravou rukou a zástupcem byl Saddám Husajn, rozhodla zahájit kampaň teroru a zabíjení zbývajících iráckých Židů.

V té době židovská komunita v Iráku čítala už pouhých 2500 lidí z původních 120 000 lidí na konci 40.let 20.století a žili převážně v Bagdádu a Basře. Tato zstrašovací kampaň zahrnovala náhodné únosy, vysílání tajných agentů před židovské obytné domy a podniky, výslechy, zabavování veškerého židovského majetku, podniků a domů.

Na podzim roku 1968 pak vláda shromáždila 12 iráckých Židů z Bagdádu a Basry a pod falešnou záminkou je uvěznila a obvinila z toho, že jsou izraelskými špiony. Tito nevinní muži byli mučeni a poté podrobeni televiznímu zesměšňujícímu vojenskému procesu, který vyvrcholil veřejným oběšením devíti z nich, jeden byl zproštěn viny a další dva byli posláni do Basry, aby čelili dalšímu procesu, a poté byli 25. srpna 1969 v Basře oběšeni.

Příbuzní a přátelé obžalovaných Židů byli vyděšeni, zmateni během celého procesu, hlavně v noci 26. ledna, kdy vojenský soudce vyhlásil rozsudek o vině. Nevěřili, že rozsudek smrti oběšením bude skutečně vykonán, protože celý soudní proces nedával smysl, počínaje obžalovanými, kteří si nesměli zvolit vlastní advokáty, a konče příběhy a obviněními, která byla tak nehorázná a plná lží, kdy obžalovaní měli svědčit jeden proti druhému.

Čekali ve strachu, modlili se, věřili a doufali, že na poslední chvíli přijde tlak ze strany mezinárodního společenství, který tento výsměch ukončí.

Dokonce i když v předvečer 27. ledna 1969 úřady vyzvaly vrchního rabína Hakhama Sassona Khedooriho, aby poslal do vězení člověka, který by pomohl s modlitbami, ale i to bylo učiněno způsobem, který svědčil o jejich zlých způsobech a nedostatku smyslu pro spravedlnost. Při čtení Šema Jisrael vězňům do tohoto člověka strčili a s namířenou puškou mu nařídili, aby četl v arabštině, a ne v hebrejštině, a to po celou dobu, kdy oběti stály pod šibenicí a plakaly a prosily, a tvrdily, že „jsou nevinné“.

Ráno 27. ledna 1969 však nastala realita a devět nevinných Židů bylo zabito. Mnozí z pozůstalých byli na cestě za svými každodenními činnostmi, když se tu zprávu dozvěděli, okamžitě se vrátili do takzvaného bezpečí svých domovů.

Na náměstí zvaném Saht el Tahrír (což ironicky znamená náměstí Osvobození) bylo oběšeno celkem 13 mužů. Devět z nich byli Židé, popravení bez důstojného zakrytí obličeje. S nápisem na hrudi Yehudi nebo Jasus (Žid nebo špion), to vše se dělo za oslav a jásotu iráckého lidu.

V přímém televizním přenosu bylo oznámeno, že den poprav bude vyhlášen státním svátkem, aby se všichni Iráčané mohli radovat. Státisíce lidí vyšly na ulici a tančily před visícími mrtvolami, aniž by projevily jakoukoli lítost, úctu nebo hodnotu těchto lidských životů.

Tento obraz se dá přirovnat ke scéně barbarských a hrůzných oslav divochů. Přesně takové, jaké bychom mohli vidět ve filmu hollywoodské produkce.

Teroristická kampaň irácké vlády pokračovala i posléze, mnoho Židů bylo odvedeno ze svých domovů, aby byli uvězněni, mučeni, zavražděni nebo stíháni v podobných inscenovaných procesech, přičemž někteří z nich se již nikdy nevrátili ke svým rodinám. Prostě zmizeli.

S tak malou komunitou, která v té době čítala necelých 2 500 osob, a se smrtí těchto devíti oběšených Židů a mnoha dalšími případy, které následovaly potom, byl dopad na tuto malou zmrzačenou židovskou komunitu obrovský.

S 51 zabitými a dalšími více než 100 uvězněnými a umučenými se každého jednotlivce a rodiny tato hrůzovláda dotkla ne jednou, ale hned několikrát, přeživší Židé opustili Irák a to znamenalo již definitivní zánik židovské komunity a dlouhé židovské historie v Iráku.

Příběh lékaře, který se děsil osvobození Československa Rudou armádou

Právo, Miloš Doležal

Léto roku 1955. Barokní klášter v Želivě na Vysočině je už pátým rokem internačním a pracovním táborem pro kněze a řeholníky. Střeženým koncentrákem. O necelé čtyři stovky vězňů se stará želivský obvodní lékař Nikolaj Andrejevič Kelin.

Tento devětapadesátiletý muž se souhrou okolností stal v onom létě svědkem zázračného uzdravení dominikána Jiřího Marii Veselého. Ten v lágru prodělával sepsi celého těla a lékař mohl konstatovat beznadějný případ a brzkou smrt. Situace těžce nemocného se však po pár dnech proměnila a Veselý se nakonec uzdravil. Později doktor Kelin napsal: „Když nemocný nečekaně okřál, měl jsem za to, že je tento jev přirozeně nevysvětlitelný.“

Při následné „vizitaci“ u uzdravujícího se dominikána Kelin před velitelem tábora Váchou pronesl: „Soudruhu, tady vidíš, že člověk není prase.“ Podnapilý Vácha se rozzuřil a kopl do konstrukce postele: „Tak ty, soudruhu doktore, už žvaníš jako farář?! To si vodskáčeš!“

Netušil, že Kelin si to již „odskákal“ a měl za sebou dramatickou životní anabázi, při níž unikl smrti o vlásek.

A ještě jeden paradox vyřinutého léta 1955: MUDr. Nikolaj Andrejevič Kelin byl ten rok vyhlášen nejlépe pracujícím obvodním lékařem socialistického Jihlavského kraje.

Kozák lékařem v Želivě

Když do Želiva Kelin v pětáctém přišel, nebylo mu ani čtyřicet let. Vysoký a hubený, rovné držení těla, jemný knírek pod útlým nosem prozrazují na první pohled nečeský původ. Kozácko-turecký. Ošlehaný větrem z donských stepí a rjazaňských polí.

Nikolaj Andrejevič se narodil v donské Kletskaje. Jeho život byl plný přeryvů a dramatických epizod. Až do dubna 1918 válčil na severní frontě Velké války proti německé armádě. Pak se přemístil na Krym, kde se v jednotkách Vrangelovy armády účastnil posledních bojů proti bolševikům. „Příliš mnoho jsem viděl krve, příliš málo jsem prožil let,“ napsal později v jedné své básni.

Tisíce kozáků tam bolševici postříleli nebo s kolejnicemi na krku naházeli do moře. Ten les koster pod hladinou dodnes vyvolává děs. Kelinovi se podařilo po prohrané bitvě utéct do Turecka a na ostrov Lemnos. V Cařihradu přidával u zedníků. Nakonec se prostřednictvím tzv. Ruské pomocné akce pod osobní záštitou prezidenta T. G. Masaryka (a iniciované Karlem Kramářem) dostal v roce 1921 do Československa. Vystudoval medicínu a po několika štacích se ocitl v malém letovisku Želiv na Vysočině.

S manželkou a dvěma syny žil v pohodlném domě nad říčkou Trnávkou. Lékař, básník, otužilec a sběratel obrazů, který ctil svoji československou otčinu, jež mu dala příležitost se uplatnit. V domě měl ordinaci, která byla široko daleko vyhlášeným místem, a sám lékař byl oblíbeným všeumělem od porodů až po zuby.

Jenže na jaře 1945 se ocitl ve zvláštní situaci, o které nemohl se svými pacienty mluvit. Na rozdíl od většiny sousedů, kteří s nadějami vyhlíželi Rudou armádu, on dlouhé týdny řešil, co udělat, až se tihle „divocí Skytové“ přiblíží k Želivu. Věděl, čeho jsou schopní a jak se umí mstít svým „bílým nepřátelům“. Bez slitování je masakrují, v lepším případě vyvezou na Sibiř.

Češi se těšili na osvobození, Kelin čekal na jistou smrt. Je nějaké řešení? Co má dělat? Utéci sám a nechat tady rodinu? Nebo všichni pryč?

Rychle balte!

Z Balkánu před ruskou ofenzivou prchali přes území protektorátu stovky kozáků emigrantů. Několik z nich se zastavilo u Kelinů. „Rychle sbalte nejnütnější a utíkejte s námi,“ přemlouvají želivskou rodinu.

Vypráví o zvěřstvech, které příslušníci ruské vojenské kontrarozvědky SMERŠE provádějí ruským emigrantům.

Doktor Kelin postupně v sudech nashromáždí osmdesát litrů benzínu, aby mohl s rodinou v nově zakoupeném voze Praga Piccolo vyrazit na západ. Přípravují nejnütnější potraviny. Pak si uvědomí, že mu auto mohou ustupující němečtí vojáci někde na cestě lehce sebrat. A co si počne s rodinou?

Doktor Kelin s novou emigrací proto stále váhá. Varováním se pro něj stává informace, že prezident Beneš se domů nevrací ze západu, ale z Moskvy, od Stalina. Přes Košice.

Kelin telefonicky hovořil se svým spolužákem a krajanem doktorem Fjodorem Gavrilovičem Čekunovem. Tento telefonát mezi Želivem a Prahou rozhodl. Debatovali dlouze. Čekunov nakonec jasně prohlásil, že zůstává a nikam nejede. Kelin i pod dojmem rozhovoru řekl rodině: „Nikam se nejede, žádné nové emigrantské utrpení se nebude konat.“

Později ve svých vzpomínkách popsal svoji volbu: „At mě zastřelí nebo zavřou do gulagu, ale moje rodina bude nějak žít. Cítím, že se k nám blíží něco nevyslovitelně hrozného. Zdá se, že neexistuje žádná cesta ven, žádná spása – existuje jen malá naděje, že nějakým způsobem proklouzneme. Tehdy se všechny naděje zhroutily a zůstala jen hořkost a ponižující zvířecí strach z bezuzdného davu, demoralizovaného hroznou válkou, který se na nás sesypal. Jak děsivé to bylo! Stav mysli lze srovnávat pouze s postavením bezmocné myši, nad kterou zvedla tlapu obrovská kočka.“

Když se doktor Kelin vrátil 9. května 1945 odpoledne do Želiva ze sousední vesnice, kde ohledával mrtvé, zastřelené prchajícími Němci, narazil na dav zvědavců, kteří očumovali prchající příslušníky wehrmachtu.

Náhle se uprostřed lidí objevil vojenský motocykl s přívěsným vozíkem, na něm dva vojáci se samopaly a pěticipými hvězdami na čepicích. Lidé si připínají trikolory, mávají, hází květiny, radují se. Jen Kelinovi se těžko dýchá. Vidí, že Stalinova pěst právě dorazila do Želiva. Jde ztěžka domů. Žena Olga zůstává klidná, ale Kelina „kočky škrábou na duši“, jak se říká po kozácku. Nikde nemá stání. Na levý rukáv si sponkou připne pásku s červeným křížem. Kelinovi začnou zamykat branku i dům.

Berou si vás Rusové

Už 19. května 1945 odpoledne spatřil doktor Kelin před ordinací pokuřovat tři želivské četníky. Ostražitě se optá: „Všichni jste nemocní?“

Četníci mu ale oznamují: „Keline! Berou si vás Rusové.“ A předají ho sovětskému seržantovi, který jej převezme do vězení v Humpolci. Sklep bez oken, malá žárovka, dřevěná pryčna. Na výslech ho vozí na korbě nákladáku do humpoleckého Podhradí, do zabavené vilky. Tam se se svou suitou usadil soudruh major NKVD Gončaruk. Ve městě a okolí si počíná jako neomezený vládce. Po městě jezdí ve zdobně okázalém, kdesi ukradeném kočáru taženém párem bílých koní. Jeho manželka si v obchodech a skladech bere, co se jí zlíbí.

Při prvním výslechu doktora Kelina štkne major NKVD Gončaruk na podřízeného: „Proč, ke všem čertům, plýtváte papírem s tím Kelinem? Stejně to všechno roztrhám! Pro něj je škoda i kulky – stačí provaz!“ Otočí se na Kelina a ptá se: „Poslyšte, proč píšete proti nám? Kdybyste takové verše psal pro nás, zasypali bychom vás zlatem! Ale takhle? Pověsíme tě jako psa!“

Kelina po výslechu vytáhnou na dvůr a ženu ho do kopce ke zřícenině hradu. Bleskne mu hlavou: v lese mě zastřelí. Když bude později sepsovat své vzpomínky, na tuhle chvíli se jasně rozpomeně: „Podíval jsem se na modrou oblohu, na slunce a rozloučil se se životem. Najednou jsem cítil neuvěřitelnou lehkost. Přivedli mne do rokliny, o něčem si mezi sebou šeptali a po několika sprostých nadávkách mne hnali zpět do Humpolce.“

Po pár dnech převezli doktora Kelina nákladákem do Žďáru nad Sázavou. V jedné z místních vil měla

velitelství a vězeňské cely vojenská kontrarozvědká SMERŠ. Další kolo nočních výslechů. Vyslýchající nadporučík si čas od času lehne na gauč, pokuřuje a Kelinovi nakáže, aby si stoupl na štokrle, a na krk mu občas navleče oprátku. Nakonec mu řekne: „Přestaňte mi konečně blbnout hlavu, doktore! Vystudoval jste univerzitu, a dokonce v Praze – a nerozumíte politice? Já vím, kdo jste. Vy jste buržoazní nacionalista

Sibiř, nebo život?

S několika spoluvězni byl Kelin převezen do Nového Města na Moravě. Čeká je transport na Sibiř.

Jednoho dne ho zase nečekaně předvolají k výslechu. Kapitán SMERŠ Štěpan Sergejevič Kovylin mu ukáže jeho knihu básní o Donu a zeptá se: „Vy máte rád kozáky, doktore?“ Kelin odpoví: „Soudruhu kapitáne, pokud byste znal kozáky, třeba kdybyste mezi nimi aspoň chvíli žil, věděl byste, jak skvělí jsou to lidé!“

Kapitán se na něj pozorně podívá a pomalu, polohlasně zamumlá: „Doktore, ale já sám jsem kozák. Těřský kozák, profesí inženýr. Bývalý bezprizorník. Rodiče mi zastřelili při genocidě kozáků. Při vašich verších si mi tohle všechno vybavilo.“

Kelin nevěří svým uším: „Soudruhu kapitáne! Prosím vás, zachraňte mne, zachovejte mi život!“ A tak je nakonec doktor Kelin k údivu všech propuštěn s potvrzením: „Doktor Nikolaj Kelin z Želiva u Humpolce byl od 19. května do 12. června 1945 ve vazbě a pro neexistenci inkriminovaných údajů byl propuštěn s povinným navrácením všech občanských a služebních práv. Velitel Vojenské jednotky 02 440 Kapitán Kovylin.“

Doktor Kelin se vrátil ke své lékařské praxi. To netrvalo dlouho a v adventu 1945 byl ve své ordinaci znovu zatčen. Tentokrát „jménem republiky“. Domovní prohlídka, konfiskace věcí a znovu deportace do humpoleckého vězení. S nacistickými kolaboranty a udavači nejhrubšího zrna. Většina z nich byla po zásluze odsouzena k trestu smrti a na vězeňském dvoře oběšena.

Kelin ve vězeňském mundúru čistí záchody, myje v celách podlahy, řeže dřevo a zametá humpolecké ulice. Kelinova propuštění s obhajobou jeho lidského charakteru se dožaduje petice, podepsaná mnoha pacienty a předsedou MNV v Želivě. Propustili ho až v květnu 1946 pro nedostatek důkazů s vysvětlením: „Nebylo prokázáno, že by obviněný pracoval s gestapem a že pracoval ve prospěch Německa. Z výpovědí svědků jest patrné, že když byl vyzván, aby se hlásil jako lékař do německého vojska, odepřel a nehlásil se.“

Nestydět se

Nepoddajný Nikolaj Andrejevič Kelin se ještě jednou podíval za svými blízkými do Sovětského svazu a navštívil své rodiště. Po návratu začal psát vzpomínky a další verše. Na konci života rekapituloval: „Byl jsem v životě zatčen šestkrát: dvakrát na bílém Donu, třikrát v obnovené Československé republice a jednou v Sovětském svazu. A pokaždé pro nic za nic – jen proto, že moc je ozbrojená a musí být ostražitá. Cena těchto nezhojitelných psychických traumat je nevyčísitelná.“ MUDr. Nikolaj Andrejevič Kelin zemřel náhle 9. ledna 1970 před svým domem v Želivě.

Kelinův syn Jurij se stal lékařem a odešel do Německa. Druhý syn Alexej zůstal v Čechách, vystudoval elektrotechniku a stal se historikem, spoluautorem knižních Dějin Ruska 20. století a dlouholetým členem Rady vlády pro národnostní menšiny. Právě před ním jeho otec vyslovil přání „aby se Rusko jednou stalo zemí, za kterou se nebudeme stydět“. „Já se toho nedožiji, ale ty možná...“

Alexej Kelin si tím ale dnes není vůbec jistý.

Fotografie jsou na

<https://www.novinky.cz/clanek/historie-pribeh-lekare-ktery-se-desil-osvobozeni-ceskoslovenska-rudou-armadou-40491781>

Bouře v arabském světě:

* Muslimská blogerka Hoda Jannat je šokována tím, co se od začátku války dozvěděla o Gaze. *

V odvážném příspěvku popisuje, co se dozvěděla z průběhu války, a odhaluje, jak dobrý a pohodlný život obyvatel Gazy a vůdci Hamásu praktikovali díky ohleduplnosti Izraele.

Příspěvek odhaluje pokrytectví organizace Hamás, tzv. stav obyvatel Gazy byl před válkou tak špatný,

A takto si dělá reklamu:

1. Najednou jsme zjistili, že v pásmu Gazy, kde žijí 2 miliony lidí, je 36 nemocnic. Jsou arabské země s 30 miliony obyvatel, které tolik nemocnic nemají.

2. Překvapivě jsme zjistili, že Gaza dostává od Izraele zdarma vodu, elektřinu, plyn a pohonné hmoty. Samozřejmě, že nikde jinde na světě není jediný arabský občan, který by neplatil za vodu, elektřinu a palivo.

3. Nejednou jsme zjistili, že Gaza dostává 30 milionů dolarů měsíčně pouze od Kataru. A 120 milionů dolarů měsíčně od UNRA. A 50 milionů dolarů měsíčně od Evropské unie. A 30 milionů dolarů měsíčně od Ameriky. Jsou arabské země, které se topí v dluzích a nemohou najít nikoho, kdo by jim dal byt jen milion dolarů.

4. Najednou jsme zjistili, že Gaza není „obléhaná“, že tam proudí veškeré zboží a že hranice jsou otevřené. Gazané cestovali do Egypta a odtud do celého světa.

5. Nečekaně jsme zjistili, že Arabové žijí v Gaze lépe než v mnoha arabských zemích.

6. Nejednou jsme zjistili, že naše mozky byly naprogramovány lží médií muslimských bratří.

7. Najednou jsme zjistili, že děti v Gaze nejsou děti, jak si je obvykle představujeme, ale děti teroristů s dělostřeleckými a sebevražednými pásy, které byly speciálně vycvičeny Hamásem.

8. Najednou jsme zjistili, že školy, nemocnice a mešity v Gaze jsou organizované teroristické štáby a muniční sklady s podzemními tunely Hamásu.

9. Najednou jsme zjistili, že v Gaze existuje podzemní „metro“ Hamásu, které se táhne v délce přes 500 km a které může Izrael jen závidět.

10. Najednou jsme zjistili, že z takzvaných lékařů a učitelů v Gaze se vyklubali aktivní teroristé Hamásu.

11. Náhle jsme zjistili, že v Gaze se v dětských pokojích drží rakety a minomety.

12. Najednou jsme zjistili, že Hitler a jeho kniha „Main Campf“ jsou v Gaze velmi populární a překlad do arabštiny je téměř v každé domácnosti v Gaze, nebo portrét autora.

13. Najednou jsme zjistili, že Gazané žijí luxusním životem, mají několikapatrová sídla s bazény a špičková německá auta.

14. Najednou jsme zjistili, že v Gaze není izraelské obléhání, protože stále hraničí s muslimskou sestrou Egyptem.

15. Najednou jsme zjistili, že většina „občanů“ v Gaze podporuje Hamás a další teroristické skupiny, hlasovala pro Hamás v demokratických volbách a oslavovala masakr 7. října.

16. Najednou jsme zjistili, že z takzvaných reportérů a novinářů v Gaze pracujících pro západní média CNN, AP, Reuters a další se vyklubali teroristé Hamásu, kteří se podíleli na masakru 7. října.

17. Náhle jsme zjistili, že z takzvaných „mírových aktivistů“ a „pracovníků ICO“ OSN, Červeného kříže a WHO se vyklubali teroristé Hamásu a zkorumpovaní lidé.

18. Najednou jsme zjistili, že každý z vůdců Hamásu je miliardář a bohatší než prezident Trump, každý s čistým jměním 4-5 miliard dolarů.

Závěrem muslimský blogger odhalil masku pokrytectví Hamásu v Gaze v sérii tweetů, které otřásl arabským světem.

Libčice

Jiří Peňás

(...) Ale v hlavě to uvízne, třeba na to může myslet během cesty, pak vystoupí a řekne si: Proč to vlastně dělám? Ale co vlastně? Tedy proč jsem přijel do Libčic, a to s úmyslem zahrnout je do seznamu míst, o kterých píšu ty své místopisy? Proč to dělám?

Žádný zvláštní důvod k Libčicím neexistuje. Prostě je leden, dny jsou krátké, z Prahy je to kousek, lze to brát jako takovou zimní procházku bez většího významu a smyslu, zkrátka cesta do Libčic, toho nenápadného místa na levém břehu Vltavy, kterou tady s tím druhým nespojuje široko daleko žádný most, první je až v Kralupech, ale jednou za hodinu vyplouvá starý přívoz, taková trochu vratce působící loďka, kam se vejde asi deset lidí, ale víc netřeba.

Ale já jsem jel vlakem, takže jsem vystoupil na nádraží, které tam zůstalo z časů, kdy se stanice stavěly s výtvarným vkusem a podle c. a k. norem (tyhle nádražní budovy navrhoval dvorní rada, architekt Anton Jüngling, který na to vypracoval dokonalý plán a vzorník), a šel lednovým odpolednem směrem ke kamennému ostrohu, na němž kdysi stál hrádek, který měl jméno Liběhrad, z něhož zbylo něco kamení. Chvilí jsem šel mezi dvorky a ohradami, různě splácanými boudami a přístavky, jak to český lid miluje a dělá. Stezka se brzy stává příkrou, ale není dlouhá, záhy se dojde na vrchol k útesu skály, pod níž jezdí už od roku 1850 vlaky Severní státní dráhy, jak se ta první trať v Čechách budovaná kdysi jmenovala. Musel se kvůli tomu kus té skály odstřelit, čímž se otevřely možnosti a do Libčic vkrácel industriální věk. Založily se šroubárny a drátovny a také tehdy široce známá Fischerova cihelna v Letkách, což je jedna část Libčic, kde pro to byla dobrá hlína. Těm cihlám se říkalo „letky“ a stavěly se z nich komíny po celé monarchii, neboť firma se na ně specializovala. Z těch Fischerových cihel je postavena také vila Františka Bílka na Hradčanech a tyto červené cihly byly také honorářem za sochu Krista, která stojí na hrobě Ing. Karla Fischera a jeho rodiny na libčickém hřbitově. Ta socha je sama o sobě důvodem, proč do Libčic jet, zajít na hřbitov, stavět se v kavárně na náměstí, lze-li ten plácek tak nazvat, kde ještě před pár lety bylo železářství a domácí potřeby. Cesta ke hřbitovu trochu stoupá, ale hned za branou vylézá monumentální Bílkovo spirituální stvoření, trochu náměsíčné strašidlo v noční haleně, trochu štíhlý džin povstálý z hrobu. Kdysi byla na hrobě měděná deska s typickým Bílkovým písmem, byla na ní věta z Janova evangelia: „Náš přítel spí, jdu jej ze sna probudit,“ sběrači kovů jej odnesli do příslušného výkupu. Tím přítelem byl Lazar. Stejně dopadla i druhá Bílkova socha v Libčicích, která ovšem

stála na evangelickém hřbitově, kde jsou pochovány děti Ing. Fischera.

Odtamtud zmizel roku 1999 Bílkův bronzový Prorok Jeremiáš, byl rozřezán na kusy a rovněž odvezen do výkupy barevných kovů. Ještě tam na druhém hrobě zbyl kamenný reliéf.

Dohromady tedy tři Bílkovy funerální plastiky pro cihlářskou rodinu Fischerů. Až pojedete tramvají kolem Bílkovy vily, vzpomeňte, odkud ty cihly jsou a čím je mistr Bílek splatil. (...)

Ve zkratce:

Hnutí Stačilo! na sněmu, o kterém neinformovalo média ani veřejnost přes svoje sítě, zvolilo nové vedení. Post předsedy obsadil bloger **Daniel Sterzik**, který na internetu vystupuje pod přezdívkou **Vidlák**.

Petr Hampl: „Umírněná“ vláda Sýrie dělá přesně to, co všichni věděli, že dělat bude. Vraždí, zabíjí a mučí. Mučí, zabíjí a vraždí. Víme, že některých regionech chodí vládní vojáci dům od domu a zabíjejí každého, koho najdou. Netušíme, kolik je obětí, protože zprávy se rozcházejí. Ale zcela jistě jich jsou tisíce – muži, ženy i děti. Požadavek islámské čistoty velí nenechat naživu ani jediný gen. Tedy pokud se ti lidé nedají zpeněžit na trzích s otroky. Byly doby, kdy se takových věcí dopouštěli i naši předkové. Jenže my jsme prošli vývojem, zatímco svět islámu nestárne ani nedospívá.

Na ruské vojenské základně se tísní stovky vystrašených nebožáků, ale pro desetitisíce dalších není záchrany. Jen v jediné části Sýrie je bezpečno. Na jihozápadě země, kde izraelská armáda drží nárazníkové pásmo podél hranic. Není divu, že Drúzové v tamních vesnicích by chtěli být připojeni k Izraeli natrvalo. Ne snad, že by Izraelci byli tak příjemní lidé, ale život pod jejich vládou má určité výhody. Například zůstanete naživu.

Porodnost v Německu začala od roku 2022 prudce klesat. Sociální média upozornila, že pokles porodnosti začal 9 měsíců po zahájení plošného očkování proti COVID.

Jan Hnízdil: Kdo za neúčelná a protiprávní covidová nařízení a škody, které způsobily, ponese zodpovědnost? Kdo za to může? Politici? Vědci? Lékaři? Média? Farma byznys? Soudci?

V eseji „Moc bezmocných“ uvádí Václav Havel příklad zelináře, který při komunistických výročních vylepuje do výlohy heslo „Proletáři všech zemí spojte se!“ Heslo pro něj nemá žádný význam. Je projevem přizpůsobení, vyjádřením loajality vůči režimu. Z takového většinového chování Havel dovozuje, že na nedemokratickém komunistickém režimu se svým způsobem podílel každý z nás. Názorně se to ukázalo při prezidentských volbách v roce 2023. Voliči v nich vybírali mezi bývalým členem KSČ, exponentem STB (dostal 41,67 % hlasů) a bývalým členem KSČ, exponentem vojenské rozvědky (dostal 58,32 % hlasů).

Ke zločinům covidizmu by nikdy nedošlo, kdybychom se odmítli na nich podílet. Nasazením roušky jsme do výlohy obličej vyvěsili heslo „Covidisté všech zemí spojte se!“ Stali se zelináři. Žádný tribunál, vyšetřující zločiny covidizmu, zřízený nebude, stejně jako nebyl zřízený tribunál pro vyšetření zločinů komunizmu. Stanout před ním by museli všichni zelináři.

Nation looking for a new leader: in vain

By Peter Adler on February 1, 2025

Out of the frying pan and into the fire. That's where you'll find Canada these days.

The generally disliked – if not hated – Prime Minister Justin Trudeau quits his offices in disgrace, his political party announces a race for replacement, and, judging by the records of those who have declared their ambitions to step in, all of them are not much better than Trudeau 2.0.

Same allegiances, same rhetoric, same ideologies. They may start throwing dirt at one another once the leadership campaign opens in earnest, but that's just for show. They'll gather in a bar once that day's campaigning is over, slap each other's back and laugh over the insults they used to describe one another during the day: nothing personal, old boy.

The Liberals will be picking from this crowd of candidates for their leadership: Mark Carney, Chrystia Freeland, Karina Gould, Jaime Battiste, Frank Baylis and Ruby Dhalla.

It would be fine and dandy if any of the characters would end up leading the Liberal Party of Canada only. Here's the issue: they would land in the Prime Minister's office, as well. That is: they would end up in a role nobody else but committed Liberals elected them for. Natural curiosity notwithstanding, this circumstance is serious enough to pique other Canadians' interest.

Top of the list

Banker Mark Carney has become the favoured son within the Liberal voting circles (and mainstream media, heavily subsidised, bribed, even, by Trudeau's own government).

In fact, it is becoming apparent Mark Carney would be Trudeau's own personal choice.

That, in and of itself, should disqualify him from holding and political office anywhere in the world.

Former British Prime Minister Liz Truss gave Carney a scathing review in a brief interview published on X (former Twitter). She knew whereof she spoke: Mark Carney was Governor of Bank of England during her brief tenure. Prime Minister Truss accused him of introducing unacceptable ideology into running a major financial institution, adding Carney wrought ruin on Britain's economy.

Those who waste time to research Mark Carney's activities, will find his speeches filled with clichés about net zeroes, CO2 and other similar climate panic-mongering paraphernalia.

Having noticed what policies such as carbon tax do to voters' moods and inclinations, Carney is now mentioning that, once elected (not IF elected, mind), he would scrap the hated tax and replace it with a different tax. He may name it differently but it's going to be the same animal, after all: looking like a duck, quacking like a duck – and you know the rest.

The next face

Chrystia Freeland used to be Trudeau's deputy and finance minister. Her departure from Trudeau's government was as scandalous as it was frivolous: her boss decided the time has come for reassignment. She hated the idea and let her by now former boss (and Canadian public) know in no uncertain words. She

published her letter of resignation that only stopped short of calling Trudeau names not used in mixed companies or at dining tables.

And, to make sure that nobody can link the expression "high treason" to her person, her web site suddenly purged any mentions describing how very active she was and still is within the World Economic Forum (WEF), including the membership she had held on this globalist group's board.

Freeland's participation in confiscating peacefully protesting truckers' money from their bank accounts shouldn't go unnoticed, either.

In any case, Klaus Schwab, WEF's founder, mentioned Canada and her Prime Minister and his deputy in glowing terms, saying they were all in his back pocket.

Schwab introduced a brand new term into the science of economics: stakeholders. Karl Mark didn't have so much gall in his *Das Kapital*. That masterpiece, submitted for publication today, would have landed him behind bars: racism, hatred against identifiable groups. You name the topics, all of them against humanity.

All of them describe Trudeau neatly, and all candidates vying to succeed him sing from the same book.

Matthew Ehret, a Canadian investigative journalist for The Expose website, isn't mincing his words: "Trudeau has served a role as a marketing tool and nothing really more than that. The idea was to always simply use him 'til he had nothing left to squeeze out of him. And I think that point has come and gone. And his usefulness is now pretty much ... over."

On a recent Global Research News Hour podcast, Ehret spoke about Mark Carney whom he described as the inevitable replacement for the highly disposable Justin Trudeau.

While he was at it, Ehret also mentioned the not-too-well-known Canada 2020 behaviourist think tank. It has been in operation since 2003, with several Privy Councillors and two co-architects of the North American Union as well as Diane Carney, Mark Carney's wife, at the helm. This topic brought Ehret to the infamous Club of Rome and its takeover of Western society. He made sure to stress how important it is to understand the fallacies behind the Green New Deal. And he reminded us that Mark Carney is one of the ideologues behind the world's banking system's acceptance of all of the politically correct, green and woke rubbish.

Rupert Darwall wrote in *The Spectator*: "Carney is a leading light of the climate-finance oligarchy, positioned at the nexus of politics and finance."

Besides, how much time will he have left to run Canada when, as Darwall pointed out, "He is a key adviser for the UN climate change conference, COP26, to Boris Johnson and serves as UN secretary-general António Guterres's special envoy on finance and climate action. He is also vice-chair of Canadian alternative asset manager Brookfield, heading its ESG (environmental, social, and governance) and impact-investing business. One privilege of being a climate saviour: any concerns over conflicts of interest don't apply when the interests of the planet are at stake."

Also-runs

Karina Gould, Jaime Battiste, Frank Baylis and Ruby Dhalla.

Not many other than their own families know them. Their campaign rhetoric shows that they got into politics precisely because they echoed Justin Trudeau's views. Besides, they didn't show having any issues with the now-almost-former Prime Minister's moral failings.

Former House Leader MP Karina Gould, an abortion activist, is perhaps best known for telling American women that they can have their abortions in Canada following the Supreme Court of the United States' overturning of *Roe v. Wade* in 2022.

Also, Gould has been all in for government's media subsidies, turning those outlets into de facto propaganda arms for the state.

Jaime Battiste, MP for Sydney — Victoria for the Liberal Party since 2019. A member of the Eskasoni First Nation, he is the first Mi'kmaw member of Parliament (MP) in Canada. His record thus far isn't too promising: following his master's voice, he's pro-abortion, pro-LGBT, and pro-euthanasia, repeatedly voting down laws to protect the vulnerable.

In 2021, Battiste opposed a bill aiming to protect unborn children from sex-selective abortions. He also voted to pass Bill C-6, to let parents be jailed for up to five years for refusing to deny the biological sex of their gender-confused children.

On top of it all, Battiste struck down a motion to condemn incidents of arson and vandalism of churches across Canada. A Conservative MP moved in October 2023 for Parliament to denounce the arson and vandalism of 83 Canadian churches, especially those within Indigenous communities.

Frank Baylis used to represent the riding of Pierrefonds - Dollard in 2015, but changed his mind in 2019.

Baylis served as a Liberal MP in 2015 but chose not to seek re-election in 2019. He had a good reason. Interestingly, Baylis is the former owner of the Baylis Medical Company of Montréal which was awarded a \$282.5 million government contract for now "useless" ventilators during the COVID "pandemic."

Now, he wants to run the country.

Ruby Dhalla represented the riding of Brampton — Springdale from 2004 to 2011. The former beauty queen in her native India, and a film star there, to boot, she voted to legalize "same-sex marriage," arguing that it was a "right" under the Canadian Charter of Rights and Freedoms.

Interestingly, Dhalla, born to Indian immigrant parents, has promised to deport illegal immigrants and "clamp down on human traffickers." Dhalla's view makes her different from the other Liberal candidates on the issue.

While Dhalla styles herself as an "outsider," during her time as an MP, yet, according to LifeSiteNews, she worked to further abortion in Canada, voting against legislation to protect babies from violence in the womb.

Trudeau's replacement will be a mere formality. Conservative leader Pierre Poilievre will have to fight a photo-copied set of policy proposals during the federal election, whenever it happens.

The only question that remains: is Pierre Poilievre the answer to all that ails Canada?

The only answer we know so far is that all of this rigamarole only serves to confuse Canadians while the globalists dance on Canada's grave.